TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 4 mars 2010 *

I mål T-401/06,

Brosmann Footwear (HK) Ltd, Kowloon (Kina),

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Zhongshan (Kina),

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, Guangzhou (Kina),

Risen Footwear (HK) Co. Ltd, Kowloon,

företrädda av advokaterna L. Ruessmann och A. Willems,

sökande,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av J.–P. Hix, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten G. Berrisch,

svarande,

med stöd av

Europeiska kommissionen, företrädd av H. van Vliet och T. Scharf, båda i egenskap av ombud,

och

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC), Bryssel, inledningsvis företrädd av advokaterna P. Vlaemminck, G. Zonnekeyn och S. Verhulst, därefter av advokaterna P. Vlaemminck och A. Hubert,

intervenienter,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1472/2006 av den 5 oktober 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina

och Socialistiska republiken Vietnam och om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på sådan import (EUT L 275, s. 1), i den mån som den berör sökandena,

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen),

sammansatt av ordföranden E. Martins Ribeiro, samt domarna S. Papasavvas (referent) och A. Dittrich,

justitiesekreterare: handläggaren C. Kantza,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 februari 2009,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 1.1, 1.2 och 1.4 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska

gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess ändrade lydelse (nedan kallad grundförordningen), föreskrivs följande:

”1. En antidumpningstull får tillämpas på alla dumpade produkter vilkas övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada.

2. En produkt skall anses vara dumpad om exportpriset till gemenskapen är lägre än det jämförbara pris som en likadan produkt betingar vid normal handel i exportlandet.

…

4. Vid tillämpningen av denna förordning avses med begreppet ’likadan produkt’ en produkt som är identisk med, dvs. i alla avseenden likadan som, produkten i fråga, eller, om en sådan produkt inte finns, en annan produkt som har egenskaper som nära påminner om den berörda produktens egenskaper, även om den inte i alla avseenden är likadan.”

2 I artikel 2.7 b och c i grundförordningen föreskrivs, vad gäller villkoren för beviljande av status som företag som verkar i en marknadsekonomi (nedan kallad marknadsekonomisk status), följande:

”b) I fråga om antidumpningsundersökningar rörande import från … Folkrepubliken Kina …, skall normalvärdet bestämmas i enlighet med punkterna 1–6, om det på

grundval av korrekt underbyggda ansökningar från en eller flera tillverkare som omfattas av undersökningen …, visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna i samband med produktion och försäljning av den berörda likadana produkten. Om så inte är fallet skall de regler som anges i punkt a tillämpas.

c) Ett krav enligt [artikel 2.7] b måste göras skriftligen och innehålla tillräcklig bevisning att tillverkarna är verksamma under marknadsmässiga förhållanden …

Beslut om tillverkare uppfyller ovan nämnda kriterier skall fattas inom tre månader efter det att undersökningen har inletts …”

3 Vad gäller fastställande av skada föreskrivs följande i artikel 3.2, 3.3, 3.6 och 3.7 i grundförordningen:

”2. Fastställande av skada skall grundas på faktiska bevis och skall inbegripa en objektiv granskning av såväl a) den dumpade importens omfattning och inverkan på priserna på gemenskapsmarknaden för likadana produkter, som b) denna imports inverkan på gemenskapsindustrin.

3. … Vad avser den dumpade importens inverkan på priserna skall det övervägas huruvida de dumpade importprodukterna sålts till betydligt lägre pris än priset för den likadana produkten framställd av gemenskapsindustrin, eller om denna import annars leder till att priserna sänks väsentligt eller till att väsentliga prisökningar som annars skulle ha ägt rum förhindras. …

6. Av den relevanta bevisning som framläggs enligt punkt 2 skall det framgå att den dumpade importen vållar skada i den mening som avses i denna förordning. Detta innebär särskilt att det påvisas att den omfattning eller de prisnivåer som avses i punkt 3 ligger bakom den inverkan på gemenskapsindustrin som avses i punkt 5 och att denna inverkan är så omfattande att den kan betecknas som väsentlig.

7. Andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall även granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen enligt punkt 6. Faktorer som kan beaktas i detta sammanhang inbegriper omfattningen av och priserna på importprodukter som inte säljs till dumpade priser, minskad efterfrågan eller förändringar i konsumtionsmönstren, handelsbegränsande åtgärder som tillämpas av och konkurrens mellan producenter i tredje land och gemenskapsproducenter och gemenskapsindustrins tekniska utveckling, exportutveckling och produktivitet."

4 I artikel 5.2, 5.3 och 5.4 i grundförordningen föreskrivs, vad gäller villkoren för att inleda en antidumpningsundersökning, följande:

"2. Ett klagomål enligt punkt 1 skall innehålla bevis för dumpning, skada och orsakssamband mellan den påstått dumpade importen och den påstådda skadan …

3. Kommissionen skall i möjligaste mån pröva riktigheten och tillförlitligheten hos den bevisning som framläggs i klagomålet för att fastställa om den är tillräcklig för att motivera att en undersökning inleds.

4. En undersökning enligt punkt 1 skall endast inledas om det, på grundval av en granskning av i vilken grad det bland gemenskapsproducenter av likadan produkt finns stöd för eller motstånd mot klagomålet, fastställs att klagomålet är ingivet av gemenskapsindustrin eller för dess räkning. Klagomålet skall anses vara ingivet av gemenskapsindustrin eller för dess räkning om det stöds av gemenskapsproducenter vars sammanlagda produktion utgör mer än 50 procent av den totala produktionen av den likadana produkten för den del av gemenskapsindustrin som antingen uttrycker stöd för eller motsätter sig klagomålet. Undersökningen skall dock inte inledas om de gemenskapsproducenter som uttryckligen stöder klagomålet tillsammans svarar för mindre än 25 procent av gemenskapsindustrins sammanlagda produktion av den likadana produkten."

5 Artikel 6.8 och 6.9 i grundförordningen har följande lydelse:

"8. Utom under de omständigheter som avses i artikel 18 skall i görligaste mån riktigheten undersökas i de uppgifter som lämnas av berörda parter och som läggs till grund för de avgöranden som träffas.

9. I fråga om förfaranden som inleds enligt artikel 5.9 skall en undersökning om möjligt avslutas inom ett år. Sådana undersökningar skall under alla omständigheter avslutas inom 15 månader efter det att de inleddes i överensstämmelse med undersökningsresultaten enligt artikel 8 för åtaganden och enligt artikel 9 för slutgiltiga åtgärder."

6 I artikel 9.5 andra stycket och artikel 9.6 i grundförordningen föreskrivs följande:

"5. …

I de fall där artikel 2.7 a är tillämplig skall emellertid en individuell tull fastställas för de exportörer som på grundval av korrekt underbyggda ansökningar kan visa att de uppfyller följande kriterier:

a) Exportören kan fritt ta hem kapital och vinster, i de fall företaget helt eller delvis är i utländsk ägo eller är ett samriskföretag.

b) Exportpriser, exportkvantiteter och försäljningsvillkor bestäms fritt.

c) Majoriteten av aktierna eller andelarna i företaget tillhör enskilda personer. Statliga tjänstemän i styrelsen eller i viktiga ledningspositioner skall utgöra en minoritet, eller så måste det påvisas att företaget ändå är tillräckligt oberoende i fråga om statlig inblandning.

d) Valutaomräkning sker till marknadskurser.

e) Den statliga inblandningen är inte av sådant slag att åtgärderna kan kringgås om enskilda exportörer beviljas olika tullsatser.

6. Om kommissionen har begränsat sin undersökning i enlighet med artikel 17, får varje antidumpningstull som tillämpas på import från de exportörer eller producenter

som har givit sig till känna enligt artikel 17 men som inte har omfattats av undersökningen, inte överstiga den vägda genomsnittliga dumpningsmarginal som fastställts för parterna i stickprovet ... Enskilda tullsatser skall tillämpas på import från exportörer eller producenter som enligt artikel 17 beviljats individuell behandling."

7 I artikel 17.1 och 17.3 i grundförordningen föreskrivs, vad gäller tillämpningen av ett stickprovsförfarande, följande:

"1. I de fall där antalet klagande, exportörer eller importörer, slag av produkter eller transaktioner är stort får undersökningen begränsas till ett rimligt antal parter, produkter eller transaktioner genom statistiskt representativa stickprov som utförs på grundval av de uppgifter som är tillgängliga när urvalet görs, eller till den största representativa produktions-, försäljnings- eller exportvolym som rimligen kan undersökas inom den tid som står till förfogande.

...

3. I de fall undersökningen har begränsats enligt denna artikel skall en enskild dumpningsmarginal dock beräknas för varje exportör eller producent som inte ursprungligen utvaldes och som lämnar de nödvändiga uppgifterna inom de tidsfrister som anges i denna förordning, utom när antalet exportörer eller producenter är så stort att enskilda undersökningar skulle bli orimligt betungande och skulle förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid."

8 I artikel 18.3 och 18.4 i grundförordningen föreskrivs följande:

”3. Även om de uppgifter som lämnas av en berörd part inte är fullkomliga i varje avseende bör de inte lämnas utan beaktande, under förutsättning att eventuella brister inte är sådana att de gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt tillförlitligt avgörande, att uppgifterna lämnas på ett korrekt sätt i god tid och är kontrollerbara och att parten har handlat efter bästa förmåga.

4. Om bevis eller uppgifter inte godtas skall den part som lämnat dem omedelbart underrättas om orsakerna till detta och ges tillfälle att lämna ytterligare förklaringar inom den fastställda tidsfristen. Om förklaringarna inte anses vara tillfredsställande skall skälen till att dessa bevis eller uppgifter avvisas anges och uppges i de avgöranden som offentliggörs.”

9 I artikel 20.1 och 20.2 i grundförordningen föreskrivs följande:

”1. De klagande, importörer, exportörer och deras intresseorganisationer, samt företrädare för exportlandet, får begära att uppgifter om de viktigaste omständigheter och överväganden som ligger till grund för införandet av provisoriska åtgärder lämnas ut. En sådan begäran skall göras skriftligen omedelbart efter det att de provisoriska åtgärderna har införts och uppgifterna skall därefter så snart som möjligt lämnas ut skriftligen.

2. De parter som avses i punkt 1 får begära att slutligen få ta del av de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka man avser att rekommendera att slutgiltiga åtgärder införs eller att en undersökning eller ett förfarande avslutas utan att åtgärder införs, varvid särskild hänsyn skall tas till utlämnandet av sådana

omständigheter och överväganden som skiljer sig från dem som låg till grund för de provisoriska åtgärderna.”

Bakgrund till tvisten och den angripna förordningen

10 Sökandena, Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd och Risen Footwear (HK) Co. Ltd, är bolag som tillverkar och exporterar skor i Kina.

11 Import av skor från Kina som ingår i vissa klasser i Kombinerade nomenklaturen omfattades tidigare av ett system med kvantitativa kvoter som upphörde att gälla den 1 januari 2005.

12 Efter det att Confédération européenne de l’industrie de la chaussure (Europeiska konfederationen för skoindustrin, nedan kallad CEC) den 30 maj 2005 gett in ett klagomål, inledde Europeiska gemenskapernas kommission ett antidumpningsförfarande beträffande import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Kina och Vietnam. Inledandet av detta förfarande tillkännagavs i *Europeiska unionens officiella tidning* den 7 juli 2005 (EUT C 166, s. 14) (nedan kallat meddelandet om att förfarandet inletts).

13 Med hänsyn tagen till det stora antalet berörda parter anges, i punkt 5.1 a i meddelandet om att ett förfarande inletts, att ett stickprovsförfarande skulle tillämpas i enlighet med artikel 17 i grundförordningen.

14 Sökandena kontaktade kommissionen och inkom den 25 och den 26 juli 2005 med den information som enligt artikel 5.1 a i och 5.1 e i meddelandet om att ett förfarande inletts ska lämnas för att ha möjlighet att delta i det stickprovsförfarande bestående av ett urval av exporterande tillverkare som denna institution avsåg att tillämpa enligt artikel 17 i grundförordningen, och för att kunna beviljas status som företag som verkar i en marknadsekonomi (nedan kallad marknadsekonomisk status), eller i vart fall beviljas individuell behandling.

15 Den 23 mars 2006 antog kommissionen förordning (EG) nr 553/2006 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och Socialistiska republiken Vietnam (EUT L 98, s. 3) (nedan kallad förordningen om preliminär tull).

16 Enligt skäl 9 i förordningen om preliminär tull omfattade undersökningen av dumpning och skada perioden från och med den 1 april 2004 till och med den 31 mars 2005 (nedan kallad undersökningsperioden). Undersökningen av omständigheter av betydelse för bedömningen av skada omfattade perioden från och med den 1 januari 2001 till och med den 31 mars 2005 (nedan kallad skadeundersökningsperioden).

17 Med hänsyn till att det var nödvändigt att fastställa ett normalvärde för de exporterande tillverkare i Kina och Vietnam som inte skulle komma att beviljas marknadsekonomisk status, gjordes kontrollbesök i tre brasilianska företags lokaler i syfte att fastställa normalvärdet på grundval av uppgifter från ett jämförbart land, i detta fall Förbundsrepubliken Brasilien (skäl 8 i förordningen om preliminär tull).

18 Det följer av skälen 10, 11, 40 och 41 i förordningen om preliminär tull att den berörda produkten framför allt omfattar sandaler, kängor och stövlar och skor för stadsbruk (urban footwear och cityshoes) med en överdel av läder eller konstläder. Av skälen 12–31 i förordningen om preliminär tull följer dessutom att kommissionen uteslöt avancerade sportskor (Special Technology Athletic Footwear, nedan kallade avancerade sportskor) från definitionen av den berörda produkten, samt att den lät barnskor ingå däri. Enligt skäl 38 i förordningen om preliminär tull har alla skodon med

överdelar av läder i grunden samma huvudsakliga egenskaper och användningsområden och uppfattas på samma sätt av konsumenterna, även om de omfattar många olika modeller och typer. Enligt skäl 39 i samma förordning konkurrerar således alla dessa olika modeller och typer av skor med varandra och är i mycket stor utsträckning sinsemellan utbytbara.

19 Kommissionen drog således, i skäl 52 i förordningen om preliminär tull, slutsatsen att alla de typer av skodon med överdelar av läder eller konstläder som tillverkas och säljs i de berörda länderna och i Brasilien, samt de som tillverkas och säljs av gemenskapsindustrin på gemenskapsmarknaden, är likadana som de som exporteras från de berörda länderna till gemenskapen.

20 Inom ramen för fastställande av dumpningen tillämpade kommissionen ett stickprovsförfarande. I skäl 55 i förordningen om preliminär tull anges att bland de kinesiska exporterande tillverkare som förklarade sig villiga att ingå i urvalet, hade 154 av dem exporterat till gemenskapen under undersökningsperioden. I samma skäl anges att dessa företag inledningsvis hade betraktats som samarbetsvilliga, och beaktades när urvalet gjordes.

21 Det följer av skäl 57 i förordningen om preliminär tull att kommissionen slutligen gjorde ett urval som innefattade tretton kinesiska exporterande tillverkare, som svarade för mer än 20 procent av exportvolymen från Kina till gemenskapen. Enligt skäl 59 i samma förordning beaktades följande kriterier vid det aktuella urvalet. För det första beaktades omfattningen av den exporterande tillverkarens export till gemenskapen. För det andra beaktades omfattningen av den exporterande tillverkarens försäljning på hemmamarknaden. Vad gäller det sistnämnda kriteriet uppgav kommissionen, i skäl 60 i förordningen om preliminär tull, att uppgifterna avseende försäljningen på hemmamarknaden ökade urvalens representativitet genom att ge information om priser och kostnader för tillverkning och försäljning av den berörda produkten på hemmamarknaderna. Enligt skäl 61 i förordningen om preliminär tull svarade de kinesiska företag som ingick i urvalet för 25 procent av de kvantiteter som exporterades till gemenskapen, och för 42 procent av försäljningen på den kinesiska hemmamarknaden som de tillverkare som hade samarbetat i undersökningen hade haft. I samma skäl anges att den omständigheten att avancerade sportskor hade uteslutits från definitionen av den berörda produkten inte nämnvärt påverkade urvalens representativitet.

22 De exporterande tillverkare som inte hade valts ut underrättades i enlighet med skäl 62 i förordningen om preliminär tull om att en eventuell antidumpningstull på deras export skulle beräknas enligt artikel 9.6 i grundförordningen. I skäl 64 i förordningen om preliminär tull konstaterade kommissionen, med avseende på de exporterande tillverkarnas ansökningar om att en individuell dumpningsmarginal skulle beräknas för dem i enlighet med artikel 9.6 och artikel 17.3 i grundförordningen, att en individuell undersökning av dessa skulle bli orimligt betungande och förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid. Mot denna bakgrund fastställdes dumpningsmarginalen för dessa tillverkare på grundval av det vägda genomsnittet av dumpningsmarginalerna för de företag som ingick i urvalet (skälen 135 och 143 i förordningen om preliminär tull).

23 Ett utav de tretton företag som inledningsvis ingick i urvalet besvarade inte det frågeformulär avseende antidumpning som kommissionen hade sänt till det (skäl 63 i förordningen om preliminär tull).

24 Vad gäller definitionen av gemenskapsindustrin påpekade kommissionen, i skäl 150 i förordningen om preliminär tull, att klaganden svarade för 42 procent av gemenskapens totala produktion av den berörda produkten. I skälen 65 och 151 i förordningen om preliminär tull anges att kommissionen gjorde ett urval på tio gemenskapstillverkare baserat på företagens storlek sett till tillverkningsvolym och belägenhet. De tillverkare som ingick i urvalet svarade för 10 procent av klagandenas produktion. Det konstaterades således att de 814 gemenskapstillverkare som hade ingett klagomålet utgjorde ”gemenskapsindustrin” i den mening som avses i artikel 5.4 i grundförordningen (skäl 152 i förordningen om preliminär tull).

25 Vad gäller de gemenskapstillverkare som ingick i urvalet påpekade kommissionen att vissa hade kunder i gemenskapen som också köpte produkter från Kina och Vietnam, och alltså direkt gynnades av denna import. Tillverkarna befann sig därför i ”en känslig position”, eftersom vissa av deras kunder kunde förebrå dem för att de hade lämnat in eller stödde en framställning om påstådd skadevållande dumpning. Dessa tillverkare ansåg att det därför förelåg risk för att en del av deras kunder skulle ”vidta motåtgärder” och eventuellt dra sig ur affärsförbindelsen. Kommissionen biföll

således den begäran om konfidentiell behandling som hade framställts av de företag som ingick i urvalet, vilken avsåg att deras namn inte skulle röjas (skäl 8 i förordningen om preliminär tull).

26 Vad gäller den nivå som de preliminära antidumpningsåtgärderna ska uppnå för att undanröja skadan uppgav kommissionen, i skäl 284 i förordningen om preliminär tull, att gemenskapsindustrin kunde förväntas uppnå en vinstmarginal på 2 procent av omsättningen om det inte förekom någon skadevållande dumpning. I samma skäl anges att denna vinstmarginal motsvarar den högsta vinstnivå som gemenskapsindustrin uppnådde under skadeundersökningsperioden, närmare bestämt under år 2002 då de berörda ländernas marknadsandelar var förhållandevis låga jämfört med dem som innehades under undersökningsperioden.

27 Genom skrivelser av den 7 och den 12 april 2006, sände kommissionen, med stöd av artikel 14.2 respektive artikel 20.1 i grundförordningen, sökandena en kopia av förordningen om preliminär tull och en handling med uppgifter om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för införandet av preliminär antidumpningstull (nedan kallad den preliminära upplysningshandlingen). Kommissionen uppmanade sökandena att inkomma med eventuella synpunkter på dessa handlingar senast den 8 maj 2006.

28 Genom skrivelser av den 8 maj 2006 inkom två av sökandena, Brosmann Footwear (HK) (nedan kallat Brosmann) och Lung Pao Footwear (Guangzhou) (nedan kallat Lung Pao), med sina synpunkter till kommissionen på förordningen om preliminär tull och den preliminära upplysningshandlingen.

29 Den 2 juni 2006 ägde ett möte rum mellan Lung Pao och kommissionen i kommissionens lokaler.

30 Den 8 juli 2006 sände kommissionen, med tillämpning av artikel 20.2–20.4 i grundförordningen, sökandena en slutlig upplysningshandling via fax med uppgifter om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för förslaget att införa en slutgiltig antidumpningstull. Kommissionen uppmanade sökandena att inkomma med eventuella synpunkter på den slutliga upplysningshandlingen senast den 17 juli 2006.

31 Genom skrivelse av den 28 juli 2006 överlämnade kommissionen en handling med kompletterande slutliga upplysningar till sökandena.

32 Genom skrivelser av den 17 juli och den 2 augusti 2006 inkom tre av sökandena, nämligen Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan), Lung Pao och Novi Footwear (Far East) Pte Ltd, med sina synpunkter till kommissionen på den slutliga upplysningshandlingen och handlingen med kompletterande slutliga upplysningar. Genom skrivelse av den 7 augusti 2006 inkom en annan sökande, Risen Footwear (HK) Co., med sina synpunkter till kommissionen på handlingen med kompletterande slutliga upplysningar.

33 Den 5 oktober 2006 antog Europeiska unionens råd förordning (EG) nr 1472/2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och Socialistiska republiken Vietnam och om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på sådan import (EUT L 275, s. 1) (nedan kallad den angripna förordningen). Genom den angripna förordningen införde rådet en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder eller konstläder, med undantag för sportskor, avancerade sportskor, tofflor och andra inneskor samt skodon med tåhätteförstärkning, som har ursprung i Kina och som klassificeras enligt ett antal olika nummer i Kombinerade nomenklaturen (artikel 1 i den angripna förordningen). Den slutgiltiga antidumpningstullsats som skulle tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull, fastställdes till 16,5 procent för de skor som sökandena tillverkar. Enligt artikel 3 i den angripna förordningen ska denna tullsats tillämpas i två år.

34 Vad beträffar den berörda produkten gäller följande. Rådet bekräftade kommissionens bedömning (se punkt 18 ovan) avseende att avancerade sportskor borde uteslutas från definitionen av densamma, medan barnskor borde ingå däri (skälen 19 och 25 i den angripna förordningen). Rådet avslog däremot begäran som avsåg att sex typer av skor, däribland skor med patenterad teknologi, skulle uteslutas från definitionen för den berörda produkten. Vad avser denna kategori av skor påpekade rådet att en patenterad teknologi inte i sig innebär att produktens karaktär som vanliga skor ändras i betydande utsträckning. Dessa skor konkurrerar således ändå med gemenskapens tillverkning av den berörda produkten (skäl 37 i den angripna förordningen).

35 I skäl 44 i den angripna förordningen påpekade rådet, vad gäller representativitet för urvalet av kinesiska tillverkare, att de företag som ingick i urvalet svarade för mer än 12 procent av den export till gemenskapen som de tillverkare som hade samarbetat i undersökningen haft. Eftersom det inte föreskrivs någon tröskel avseende representativitetsnivån i artikel 17 i grundförordningen, är urvalet representativt i den mening som avses i denna bestämmelse.

36 Rådet anförde även, i skäl 46 i den angripna förordningen, att den metod som tillämpades syftar till att göra urvalen så representativa som möjligt, och att inom den största representativa exportvolym som rimligen kan undersökas inkludera företag med representativ försäljning på hemmamarknaden.

37 Vad gäller urvalet av gemenskapstillverkare avvisade rådet, i skälen 53–59 i den angripna förordningen, all kritik mot urvalets representativitet, och bekräftade följaktligen den bedömning som kommissionen gjorde i förordningen om preliminär tull (se punkt 24 ovan).

38 I skälen 60–65 i den angripna förordningen uttalar sig rådet om de frågor som har samband med de ansökningar, som kommissionen inte har prövat, om beviljande av marknadsekonomisk status vilka framställts av flera företag.

39 I dessa skäl anges att den omständigheten att kommissionen inte besvarade var och en av de ansökningar som hade framställts till den i detta hänseende, inte utgör ett åsidosättande av grundförordningen. Detta är tvärtom förenligt med artikel 17. Den stickprovsmetod som avses i denna artikel är även tillämplig i en situation där ett stort antal berörda företag ansöker om beviljande av antingen marknadsekonomisk status eller individuell behandling. Till följd av det ovanligt stora antalet ansökningar som framställts av de berörda företagen i förevarande fall hade administrationen inte något annat val än att endast granska ansökningar från de företag som ingick i urvalet, för att kunna uppfylla kraven på att det ska göras en så individuell bedömning som möjligt av akten samtidigt som de obligatoriska fristerna ska iakttas. Detta innebar att den vägda genomsnittliga marginalen som beräknats för alla företag som ingick i urvalet tillämpades på de företag som inte ingick i urvalet. Det följer härav att de invändningar som framställdes under det administrativa förfarandet, vilka avser att dumpningsberäkningen inte är representativ, likaså saknar fog.

40 Dessa överväganden gäller även för ansökningarna om beviljande av individuell behandling.

41 Vad gäller definitionen av gemenskapsindustrin påpekade rådet, i skäl 157 i den angripna förordningen, att samtliga klagande hade samarbetat vid undersökningen. De fullständiga skadeformulären skickades endast till de gemenskapstillverkare som ingick i urvalet, vilket följer av stickprovsförfarandets natur (skäl 158 i den angripna förordningen).

42 Vad beträffar den nivå som de slutgiltiga antidumpningsåtgärderna ska uppnå för att undanröja skadan hänvisar rådet, i skäl 292 i den angripna förordningen, till den bevisning som gemenskapsindustrin lade fram efter det att de preliminära tullarna

hade införts. Denna bevisning avser att styrka att den vinstmarginal på 2 procent som fastställdes i förordningen om preliminär tull (se punkt 26 ovan) borde omprövas. På denna grund fastställde rådet vinstmarginalen till 6 procent av gemenskapsindustrins omsättning, och angav att gemenskapsindustrin hade uppnått en sådan vinstmarginal med avseende på skor som inte är föremål för skadevållande dumpning.

Förfarandet och parternas yrkanden

43 Sökandena väckte denna talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 28 december 2006.

44 Kommissionen ansökte om att få intervenera i förevarande mål till stöd för rådets yrkanden genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 26 mars 2007. Genom skrivelse av den 27 augusti 2007 underrättade kommissionen förstainstansrätten om att den avstod från att ge in en interventionsinlaga, men att den avsåg att delta i förhandlingen.

45 CEC ansökte om att få intervenera i förevarande mål till stöd för rådets yrkanden genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 april 2007.

46 Genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 maj 2007 och den 30 maj 2008 begärde sökandena att vissa handlingar och uppgifter i deras inlagor skulle avlägsnas från den akt som överlämnats till CEC, i enlighet med artikel 116.2 i förstainstansrättens rättegångsregler. Sökandena framställde i detta syfte en icke-konfidentiell version av de aktuella handlingarna.

47 Kommissionens och CEC:s interventionsansökningar bifölls genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning den 2 augusti 2007.

48 Genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 augusti 2007, angav CEC att den inte hade några invändningar mot sökandenas begäran om konfidentiell behandling.

49 CEC inkom med sin interventionsinlaga den 19 september 2007.

50 Med hänsyn till att sammansättningen av förstainstansrättens avdelningar hade ändrats, förordnades referenten att tjänstgöra på åttonde avdelningen. Förevarande mål tilldelades följaktligen den avdelningen.

51 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet.

52 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 11 februari 2009.

53 Sökandena har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara den angripna förordningen i den mån den inför antidumpningstullar på de skor som sökandena exporterar, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

54 Rådet har yrkat att tribunalen ska

— avvisa alternativt ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

55 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska ogilla talan.

56 CEC har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta kostnaderna för dess intervention.

Rättslig bedömning

57 Till stöd för sin talan har sökandena åberopat följande åtta grunder:

— Åsidosättande av artikel 2.7 b och artikel 9.5 i grundförordningen, samt åsidosättande av likabehandlingsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar.

— Åsidosättande av artikel 2.7 c och artikel 18 i grundförordningen samt åsidosättande av rätten till försvar.

— En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 5.4 i grundförordningen.

— En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artiklarna 1.4, 2 och 3 i grundförordningen.

— En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 17 i grundförordningen samt av artikel 253 EG.

— En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen samt av artikel 253 EG.

— En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen.

— En uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 9.4 i grundförordningen.

58 De två första grunderna avser de felaktigheter som kommissionen påstås ha begått, eftersom den inte beviljade sökandena marknadsekonomisk status eller individuell behandling, utan att för den skull ha granskat deras ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling. Dessa grunder kommer därför att prövas tillsammans.

Den första och den andra grunden: Åsidosättande av artikel 2.7 b och c, artikel 9.5 samt artikel 18 i grundförordningen, åsidosättande av likabehandlingsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar samt åsidosättande av rätten till försvar

Parternas argument

59 Genom den första grunden har sökandena gjort gällande att kommissionen och rådet åsidosatte artikel 2.7 och artikel 9.5 i grundförordningen, genom att endast granska de ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som hade lämnats in av de företag som ingick i urvalet av exporterande tillverkare.

60 Det följer nämligen av artikel 2.7 b i grundförordningen att när det gäller import från Kina ska institutionerna fastställa normalvärdet i enlighet med punkterna 1–6 i denna bestämmelse, under förutsättning att de berörda tillverkarna lämnar in ansökningar i ”vederbörlig form”. Det följer på samma sätt av artikel 9.5 andra stycket i grundförordningen att för det fall marknadsekonomisk status inte beviljas ska normalvärdet

jämföras med den berörda exportörens exportpriser (individuell behandling), under förutsättning att exportören lämnar in en väl dokumenterad ansökan som visar att de villkor som uppställs i denna bestämmelse är uppfyllda.

61 Artiklarna 2.7 b och 9.5 i grundförordningen är, såsom framgår av deras lydelse, endast tillämpliga på enskilda fall, eftersom det föreskrivs att hänsyn ska tas till egenskaperna hos varje berörd exportör.

62 Bestämmelserna avseende stickprovsförfarandet avser ett begränsat antal aspekter rörande beräkningen av dumpningsmarginaler, i enlighet med artikel 2.11 i grundförordningen, eller beräkningen av skadan. Dessa bestämmelser avser inte de ekonomiska villkor som gäller för varje företag, det vill säga omständigheter som inte kan bli föremål för ett stickprovsförfarande. Artiklarna 2.7 b och 9.5 i grundförordningen skulle förlora sitt innehåll om institutionerna skulle befrias från de skyldigheter som följer av dessa bestämmelser, som för övrigt är tvingande och inte lämnar något utrymme för skönsmässig bedömning, genom att tillämpa ett stickprovsförfarande. Den relevanta frågan är således inte huruvida institutionerna tillämpade artikel 17 i grundförordningen på korrekt sätt vid beräkningen av dumpningsmarginalen, utan huruvida de har rätt att tillämpa denna bestämmelse som stöd för att inte beakta de ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som lämnats in av de företag som inte ingår i urvalet, och följaktligen behandla de företag vars ansökningar bör beviljas på samma sätt som de företag vars ansökningar inte bör beviljas.

63 För det fall att ett stickprovsförfarande tillämpas ska institutionerna således tillämpa den vägda genomsnittliga dumpningsmarginal som fastställts för de företag som ingår i urvalet och som beviljats marknadsekonomisk status eller individuell behandling, på de företag som inte ingår i urvalet, men vars ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling har bifallits. Förstainstansrättens rättspraxis ska tolkas på så vis att den utgör hinder för att marknadsekonomisk status och individuell behandling automatiskt nekas de företag som ”förtjänar” det.

64 Den metod som institutionerna tidigare tillämpat i två andra ärenden visar dessutom att varje ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling ska granskas individuellt. Institutionerna kan för övrigt inte åberopa att det medför en administrativ börda att uppfylla sin skyldighet att granska varje ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling för att motivera att de underlåtit att göra så, eftersom det hade räckt med ytterligare några få anställda för denna granskning.

65 Institutionernas tillvägagångssätt innebär för övrigt ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen, eftersom de företag som samarbetade, ingav erforderliga uppgifter i stickprovsförfarandet, lämnade in ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling och som ”förtjänade” att beviljas marknadsekonomisk status eller individuell behandling, å ena sidan, behandlades på samma sätt som de företag som inte tillhandahöll denna information, inte lämnade in sådana ansökningar och som inte ”förtjänade” marknadsekonomisk status eller individuell behandling, å andra sidan. Denna orättvisa behandling kan inte objektivt motiveras av vare sig artikel 17.3 i grundförordningen, som endast avser beräkning av en dumpningsmarginal och inte granskning av ansökningarna om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, eller av den administrativa bördan. I förevarande fall borde det, för samtliga tillverkare som inte ingick i urvalet men som ”förtjänade” att beviljas marknadsekonomisk status, ha fastställts en dumpningsmarginal på samma nivå som den som fastställdes för företaget Foshan City Nanhai Golden Step Industrial Co. Ltd (9,7 procent), vilket är det enda företag som ingick i urvalet och som beviljats marknadsekonomisk status.

66 Den omständigheten att ansökningarna om marknadsekonomisk status eller individuell behandling inte behandlades utgör även ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, eftersom institutionernas tidigare praxis, samt uppmaningen till exportörerna i meddelandet om att ett förfarande inletts att inom en viss frist lämna in sina ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, väckte berättigade förväntningar hos sökandena avseende att institutionerna skulle genomföra en individuell granskning av ansökningarna och fastställa en dumpningsmarginal för företagen i enlighet med övervägandena i punkt 63 ovan. Om meddelandet om att ett förfarande inletts skulle tolkas på annat sätt innebär det att det var acceptabelt av kommissionen att begära att samtliga exportörer skulle lägga resurser på att tillhandahålla uppgifter till stöd för deras ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling innan urvalet gjordes, trots att kommissionen inte hade för avsikt att granska dem. Ordalydelsen i meddelandet om att ett förfarande inletts är dessutom identisk med ordalydelsen i det meddelande som offentliggjordes inom ramen för två andra förfaranden, i vilka kommissionen granskade ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som hade lämnats in av företag som inte ingick i urvalet.

67 Inom ramen för den andra grunden har sökandena först hänvisat till artikel 2.7 c i grundförordningen, enligt vilken frågan huruvida en tillverkare uppfyller kriterierna för att beviljas marknadsekonomisk status ska prövas inom tre månader efter det att undersökningen inletts. Detta är en tvingande förfarandefrist som kommissionen ska iaktta. Kommissionen åsidosatte emellertid ovannämnda bestämmelse genom att underlåta att fatta ett beslut i detta hänseende inom denna frist.

68 Sökandena har därefter gjort gällande att artikel 18.3 och 18.4 i grundförordningen åsidosattes. Enligt denna bestämmelse får inte institutionerna förbise information som berörda parter inkommit med, även om det inte är fråga om bästa möjliga information, och de ska upplysa de parter vars uppgifter inte beaktas, samt ge dem möjlighet att tillhandahålla ytterligare förklaringar. Dessa bestämmelser, som är tillämpliga när kommissionen ska pröva ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, innebär att denna institution var skyldig att ge sökandena mer detaljerad information i detta hänseende. Kommissionen besvarade emellertid sökandenas synpunkter först i den slutliga upplysningshandlingen, genom att hänvisa till det ovanligt stora antalet ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som hade lämnats in. Med hänsyn till att kommissionen kände till antalet ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling före slutet av juli månad år 2005, fanns det emellertid inget som hindrade kommissionen från att underrätta sökandena omedelbart efter utgången av den frist om tre månader som föreskrivs i artikel 2.7 c i grundförordningen, eller åtminstone i förordningen om preliminär tull, om skälen till att deras ansökningar inte hade granskats. Institutionerna underkände därmed den information som sökandena tillhandahållit utan motivering, och åsidosatte följaktligen artikel 18.3 och 18.4 i grundförordningen.

69 Det är visserligen riktigt att de företag som önskade att en individuell dumpningsmarginal skulle fastställas för dem i enlighet med artikel 17.3 i grundförordningen, upplystes genom meddelandet om att ett förfarande inletts om att det inte var säkert att deras ansökningar skulle beviljas. I meddelandet preciserades emellertid inte att kommissionen förbehöll sig rätten att inte besvara ansökningarna om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, i strid med tidigare praxis.

70 Kommissionen åsidosatte även sökandenas rätt till försvar, eftersom den inte i den preliminära upplysningshandlingen angav att deras ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling inte skulle komma att granskas, medan de tillverkare som ingick i urvalet erhöll ett meddelande om deras respektive ansökningar. Sökandena erhöll svar endast genom den slutliga upplysningshandlingen.

71 Rådet har, med stöd av kommissionen och CEC, bestridit sökandenas argument.

Tribunalens bedömning

72 Enligt ordalydelsen i artikel 17.1 och 17.3 i grundförordningen innebär tillämpningen av ett stickprovsförfarande som teknik – med hjälp av vilket det är möjligt att hantera ett stort antal klagande, exportörer, importörer, typer av produkter eller transaktioner – en begränsning av undersökningen. Denna bedömning bekräftas av artikel 9.6 i grundförordningen enligt vilken de tillverkare som inte ingår i urvalet inte inkluderas i undersökningen.

73 I grundförordningen föreskrivs dock att när denna begränsning tillämpas ska institutionerna uppfylla två skyldigheter. För det första ska urvalet vara representativt i den mening som avses i artikel 17.1 och 17.2 i grundförordningen. För det andra föreskrivs i artikel 9.6 i grundförordningen att den dumpningsmarginal som fastställs för de företag som inte ingår i urvalet, inte får överskrida den vägda genomsnittliga dumpningsmarginal som fastställs för de parter som utgör urvalet.

74 Genom den sistnämnda bestämmelsen, jämförd med artikel 17.3 i grundförordningen till vilken den hänvisar, ges vidare en möjlighet för varje tillverkare som inte

ingår i urvalet att begära att en individuell dumpningsmarginal ska beräknas för den, under förutsättning att tillverkaren lämnar nödvändiga uppgifter inom de frister som föreskrivs i detta hänseende och att beräkningen inte skulle bli orimligt betungande för kommissionen eller skulle förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid.

75 I artikel 2.7 b i grundförordningen föreskrivs dessutom att normalvärdet ska bestämmas i enlighet med punkterna 1–6 i samma artikel, om det på grundval av de ansökningar som inges från en eller flera tillverkare som är föremål för undersökningen kan fastställas att de villkor som föreskrivs i artikel 2.7 c är uppfyllda.

76 Såsom rådet har framhållit kan de tillverkare som inte ingår i urvalet endast med stöd av artikel 17.3 i grundförordningen begära att en individuell dumpningsmarginal ska beräknas för dem, och under förutsättning att en ansökan om marknadsekonomisk status eller individuell behandling har bifallits när det är fråga om de länder som avses i artikel 2.7 i denna förordning. Genom denna bestämmelse ges emellertid kommissionen befogenhet att, med hänsyn till antalet ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, bedöma huruvida det skulle bli orimligt betungande för den att granska dessa eller huruvida det skulle förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid.

77 Av det ovan anförda följer att vid tillämpning av ett stickprovsförfarande tillerkänner inte grundförordningen de företag som inte ingår i urvalet en ovillkorlig rätt att få en individuell dumpningsmarginal beräknad. Huruvida en sådan begäran beviljas beror nämligen på kommissionens beslut om tillämpningen av artikel 17.3 i grundförordningen.

78 Kommissionen är inte heller skyldig att granska ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, som lämnats in av de företag som inte ingår i urvalet, om kommissionen med tillämpning av artikel 17.3 i grundförordningen

kommit fram till att det skulle bli orimligt betungande och skulle förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid att beräkna individuella dumpningsmarginaler. Beviljandet av marknadsekonomisk status eller individuell behandling enligt artikel 2.7 b i grundförordningen syftar nämligen endast till att fastställa metoden för att beräkna normalvärdet vid beräkning av de individuella dumpningsmarginalerna.

79 I förevarande fall har det inte bestridits att beräkningen av de individuella dumpningsmarginaler för samtliga företag som inte ingår i urvalet och som har ingett ansökningar om sådana beräkningar, skulle bli orimligt betungande och förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid.

80 Sökandenas argument att kommissionen enligt artikel 2.7 b och c i grundförordningen är skyldig att granska ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som lämnas in av företag som inte ingår i urvalet, även då en individuell dumpningsmarginal inte tillämpas på dessa företag, kan följaktligen inte godtas. Den rättspraxis som åberopas av sökandena i detta hänseende, enligt vilken kommissionen beslutar om beviljande av marknadsekonomisk status eller individuell behandling på grundval av en granskning av varje ansökan som inges, innebär inte att denna institution måste pröva varje ansökan även när institutionen inte har för avsikt att beräkna individuella dumpningsmarginaler i enlighet med artikel 17.3 i grundförordningen.

81 Detsamma gäller sökandenas argument om ett åsidosättande av principen om likabehandling med avseende på de företag som ingår i urvalet och de som inte ingår i urvalet (se punkt 65 ovan). Dessa två kategorier av företag befinner sig nämligen i olika situationer. Kommissionen ska därför beräkna en individuell dumpningsmarginal för de förstnämnda företagen, vilket förutsätter att det gjorts en undersökning och att marknadsekonomisk status eller individuell behandling beviljats, medan kommissionen inte är skyldig att fastställa en individuell dumpningsmarginal för de sistnämnda företagen. För att likabehandlingsprincipen ska iakttas, enligt vilken lika situationer inte får behandlas olika och olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling, krävs det följaktligen inte att dessa båda kategorier av företag ska behandlas på samma sätt.

82 Vad beträffar argumentet att likabehandlingsprincipen åsidosattes med avseende på de företag som inte ingick i urvalet gör tribunalen följande bedömning. I motsats

till vad sökandena har gjort gällande i förevarande fall, kan det inte anses följa av denna princip att kommissionen är skyldig att pröva samtliga ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som har lämnats in, så att den genomsnittliga dumpningsmarginalen för de företag som ingår i urvalet och som har beviljats marknadsekonomisk status eller individuell behandling ska tillämpas på de exporterande tillverkare som inte ingår i urvalet, men som har beviljats marknadsekonomisk status eller individuell behandling.

83 För det fall att antalet ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling är så stort att en prövning av dessa skulle förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid, är institutionerna enligt artikel 17.3 i grundförordningen, såsom har angetts i punkterna 76–80 ovan, inte skyldiga att pröva alla dessa ansökningar. Detta gäller även när syftet endast är att bland de företag som inte ingår i urvalet skilja mellan dem som kan, respektive inte kan, beviljas marknadsekonomisk status eller individuell behandling, i syfte att för de förstnämnda tillämpa den genomsnittliga dumpningsmarginalen för de företag i urvalet för vilka marknadsekonomisk status eller individuell behandling har beviljats, utan att för den skull beräkna en individuell dumpningsmarginal.

84 I förevarande fall har 141 ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling lämnats in till kommissionen av kinesiska exporterande tillverkare, vilket innebär att även om det skulle ha varit möjligt att endast granska ansökningarna mot bakgrund av de handlingar som lämnats in, utan att det hade varit nödvändigt att kontrollera dessa uppgifter genom besök på plats hos de berörda tillverkarna eller exportörerna, gjorde kommissionen en riktig bedömning när den fann att antalet ansökningar var för stort för att det skulle ha varit möjligt att granska dem utan att äventyra att undersökningen avslutades i rätt tid.

85 Med hänsyn till det ovanligt stora antalet ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som lämnats in i förevarande fall, överskred kommissionen därmed inte det utrymme för skönsmässig bedömning som den förfogar över enligt artikel 17.3 i grundförordningen, när den inte prövade samtliga ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som lämnats in av de företag som inte ingick i urvalet, varvid den skillnad i behandling som åberopats av sökandena i detta fall är en oskiljaktig del av det stickprovsförfarande som föreskrivs i artikel 17 i grundförordningen.

86 Även om kommissionen hade rätt att förfara på det sätt som beskrivs av sökandena i punkt 63 ovan, var inte kommissionen, enligt vare sig grundförordningen eller likabehandlingsprincipen, skyldig att förfara på det sättet.

87 Samma överväganden gäller vad beträffar granskningen av de ansökningar om individuell behandling som lämnats in av företag som inte ingår i urvalet.

88 Vad beträffar det påstådda åsidosättandet av principen om skydd för berättigade förväntningar gäller följande. Denna princip är enligt fast rättspraxis tillämplig på varje enskild person hos vilken en gemenskapsinstitution har väckt grundade förhoppningar. Vidare kan ingen göra gällande ett åsidosättande av denna princip i avsaknad av tydliga försäkringar från gemenskapsadministrationen (domstolens dom av den 22 juni 2006 i de förenade målen C-182/03 och C-217/03, Belgien och Forum 187 mot kommissionen, REG 2006, s. I-5479, punkt 147).

89 Det framgår emellertid av punkt 5.1 a i fjärde strecksatsen i meddelandet om att ett förfarande inletts, och särskilt av fotnot 1 till denna punkt, att kommissionen underrättade de berörda företagen om möjligheten att tillämpa ett stickprovsförfarande i enlighet med artikel 17 i grundförordningen, samt om att i ett sådant fall de företag som inte ingick i urvalet skulle kunna begära att en individuell dumpningsmarginal beräknades enligt artikel 17.3 i grundförordningen. Denna information upprepades i punkt 5.1 b i meddelandet om att ett förfarande inletts. Den omständigheten att de berörda företagen uppmanades att inkomma med ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling är inte att jämställa med en tydlig, ovillkorlig och samstämmig försäkran om att ansökningarna skulle komma att prövas.

90 I detta sammanhang kan inte heller kommissionens uteblivna reaktion under en längre tid anses utgöra en försäkran som gav upphov till berättigade förväntningar hos sökandena. Den uteblivna reaktionen påverkar nämligen inte den tydliga ordalydelsen i meddelandet om att ett förfarande inletts.

91 Vad beträffar invändningen att institutionerna gjort avsteg från sin praxis i tidigare ärenden gäller följande. Kommissionen överskred inte det utrymme för skönsmässig bedömning som den förfogar över enligt artikel 17.3 i grundförordningen när den bedömde att det inte skulle ha varit möjligt att avsluta undersökningen inom de i grundförordningen angivna fristerna (se punkt 84 ovan), om den skulle ha gjort en granskning av samtliga ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som lämnats in av de kinesiska exporterande tillverkare som inte ingick i urvalet. Det följer emellertid av fast rättspraxis att när institutionerna förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning beträffande vilka åtgärder som är nödvändiga för att förverkliga deras politik kan de ekonomiska aktörerna inte grunda sina berättigade förväntningar på de åtgärder som inledningsvis valts, eftersom dessa kan ändras inom ramen för utövandet av institutionernas behörighet (domstolens dom av den 7 maj 1987 i mål 258/84, Nippon Seiko mot rådet, REG 1984, s. I-1923, punkt 34, och av den 10 mars 1992 i mål C-171/87, Canon mot rådet, REG 1987, s. I-1237, punkt 41).

92 Eftersom kommissionen mot bakgrund av det ovan anförda inte begått något misstag när den underlät att granska sökandenas ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling, kan sökandena inte åberopa att den frist om tre månader som föreskrivs i artikel 2.7 c i grundförordningen (se punkterna 3 och 67 ovan) har överskridits, eftersom denna frist avser fall där kommissionen är skyldig att granska ovannämnda ansökningar.

93 Vad beträffar argumentet avseende åsidosättandet av artikel 18.3 och 18.4 i grundförordningen gäller följande. I likhet med vad rådet har anfört är institutionerna enligt denna bestämmelse inte skyldiga att granska ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som lämnats in av företag som inte ingår i urvalet. Eftersom kommissionen i enlighet med de ovan anförda överväganden hade rätt att inte granska, och följaktligen att inte ta ställning till, de ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som hade lämnats in av tillverkare som inte ingick i urvalet, kan artikel 18 i grundförordningen inte tolkas på det sätt som sökandena har föreslagit.

94 Vad beträffar det påstådda åsidosättandet av sökandenas rätt till försvar gäller slutligen följande. Det följer av fast rättspraxis att enligt principen om iakttagandet av rätten till försvar ska de företag som berörs av en undersökning som föregår antagandet av en antidumpningsförordning ha getts tillfälle att under det administrativa förfarandet framföra sina synpunkter på huruvida de påstådda omständigheterna och

förhållandena verkligen föreligger och är relevanta och på den bevisning som enligt kommissionen styrker dess bedömning om att det har förekommit dumpning och att denna har orsakat skada (domstolens dom av den 27 juni 1991 i mål C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mot rådet, REG 1991, s. I-3187, punkt 17, och av den 3 oktober 2000 i mål C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques mot rådet, REG 2000, s. I-8147, punkt 99, förstainstansrättens dom av den 19 november 1998 i mål T-147/97, Champion Stationery m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-4137, punkt 55, och av den 21 november 2002 i mål T-88/98, Kundan och Tata mot rådet, REG 2002, s. II-4897, punkt 132).

95 I förevarande fall anförde kommissionen, såsom även anges i skälen 62, 64, 135 och 143 i förordningen om preliminär tull, att alla antidumpningstullar för de tillverkare som inte ingick i urvalet beräknades enligt bestämmelserna i artikel 9.6 i grundförordningen. Kommissionen anförde även att dessa tillverkares dumpningsmarginal hade fastställts genom att den vägda genomsnittliga dumpningsmarginalen för de företag som ingick i urvalet beräknades.

96 I förordningen om preliminär tull redogjorde således kommissionen för sin ståndpunkt med avseende på metoden för beräkningen av dumpningsmarginalen för de företag som inte ingick i urvalet, vilken bestod i att den vägda genomsnittliga dumpningsmarginalen för de företag som ingick i urvalet tillämpades. Denna metod innebär att de ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling som hade lämnats in av dessa företag inte granskades, eftersom en sådan granskning inte fyllde någon funktion inom ramen för det aktuella förfarandet.

97 Det följer härav att sökandena hade möjlighet att yttra sig över den metod som kommissionen tillämpade vid beräkningen av deras dumpningsmarginal från och med det skede då de delgavs förordningen om preliminär tull och den preliminära upplysningshandlingen. Detta innebär att deras rätt till försvar inte har åsidosatts.

98 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser de två första grunderna.

Den tredje grunden: En uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 5.4 i grundförordningen då kommissionen inte bevisat att gemenskapsindustrin stöder klagomålet

Parternas argument

99 Sökandena har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna gjorde fel vad avser definitionen av gemenskapsindustrin, som stöder det klagomål som gett upphov till det aktuella antidumpningsförfarandet. Gemenskapsadministrationen intog tidigare ståndpunkten att endast de gemenskapstillverkare som hade samarbetat i förfarandet genom att delta i stickprovsförfarandet eller genom att tillhandahålla användbar information kunde anses stödja klagomålet.

100 I förevarande fall var det endast tio av de företag som slutligen ingick i urvalet som lämnade in begäran om att få delta i stickprovsförfarandet bestående av ett urval av gemenskapstillverkare. Bland de 814 klagandeföretagen var det följaktligen endast tio av dem som hade tillhandahållit viktig information, och som därmed kunde anses vara företag som hade samarbetat i undersökningen. Det är följaktligen endast dessa företag som borde beaktas vid definitionen av gemenskapsindustrin. Dessa företag svarade emellertid endast för 4,2 procent av gemenskapstillverkningen. Detta innebär således att tröskeln på 25 procent som krävs enligt artikel 5.4 i grundförordningen inte uppnåddes.

101 Den information som rådet lämnade i svaromålet avseende metoden för prövningen av i vilken grad gemenskapsindustrin stödde klagomålet, fick sökandena inte kännedom om under det administrativa förfarandet. Den omständigheten att det inte i den angripna förordningen anges på vilket sätt institutionerna har uppskattat i vilken grad gemenskapsindustrin stödde klagomålet, utgör en brist i motiveringen. Avsaknaden av denna information utgör även ett åsidosättande av sökandenas rätt till försvar.

Kommissionen åsidosatte dessutom artiklarna 6.1 och 17 i grundförordningen när den samlade in uppgifter om gemenskapsindustrins stöd av klagomålet innan det att undersökningen inleddes genom offentliggörande av meddelandet om att ett förfarande inletts. Även om det antogs att undersökningen hade kunnat inledas innan offentliggörandet av meddelandet om att ett förfarande inletts, skulle detta i vilket fall innebära att den angripna förordningen antogs efter utgången av den femtonmånadersfrist inom vilken undersökningen ska avslutas som föreskrivs i artikel 6.9 i grundförordningen. Sökandena har slutligen påpekat att kommissionen inte på vederbörligt sätt kontrollerade huruvida de gemenskapstillverkare som stöder klagomålet svarade för 25 procent av gemenskapsindustrins totala produktion av den likadana produkten, i enlighet med artikel 5.4 i grundförordningen, eftersom det prövades huruvida gemenskapsindustrin stödde klagomålet innan det att undersökningen inleddes. För att ett klagomål ska anses stödjas i den mening som avses i artikel 5.4 i grundförordningen krävs nämligen att den som uttrycker sitt stöd är medveten om de skyldigheter som dess deltagande i urvalet av gemenskapstillverkare föranleder, såsom att besvara ett frågeformulär avseende skadan och att godta att ett kontrollbesök görs på plats. Endast en förklaring innan det att undersökningen inleds kan emellertid inte anses utgöra stöd i den mening som avses i artikel 5.4 i grundförordningen.

102 Rådet har, med stöd av kommissionen och CEC, bestridit sökandenas argument.

Tribunalens bedömning

103 Det framgår av artikel 5.1 och 5.4 i grundförordningen att en antidumpningsundersökning har inletts på rätt sätt, förutom då punkt 6 i samma artikel är tillämplig, om ett klagomål är ingivet av gemenskapsindustrin eller för dess räkning. Ett klagomål ska anses vara ingivet av gemenskapsindustrin eller för dess räkning om det stöds av gemenskapsproducenter vars sammanlagda produktion utgör mer än 50 procent av den totala produktionen av den likadana produkten för den del av gemenskapsindustrin som antingen uttrycker stöd för eller motsätter sig klagomålet. De gemenskapsproducenter som uttryckligen stöder klagomålet ska dessutom svara för minst 25 procent av gemenskapsindustrins sammanlagda produktion av den likadana produkten.

104 Vad beträffar begreppet ”stöd” gäller följande. Enligt artikel 5.2 i grundförordningen ska ett klagomål innehålla bevis för dumpning, skada och orsakssamband mellan de två. Ett klagomål ska innehålla vissa uppgifter i detta hänseende som det är rimligt att den klagande kan få tillgång till.

105 Den omständigheten att ett klagomål som är ingivet av gemenskapsindustrin eller för dess räkning stöds, innebär således, för den klagande eller de klagande samt de personer för vilkas räkning klagomålet ingetts, för det första att de ska inge den bevisning som kommissionen begär i syfte att kontrollera att villkoren för införande av en antidumpningstull är uppfyllda, och för det andra att de ska godta all slags kontroll som kommissionen genomför i syfte att undersöka om de uppgifter som lämnats är sanna. Med hänsyn till att det inte är möjligt att ta till tvångsmedel vid undersökningen är nämligen parternas svar på det frågeformulär som föreskrivs i artikel 6.2 i grundförordningen, och den kontroll som kommissionen senare kan göra på plats enligt artikel 16 i samma förordning, väsentliga för antidumpningsförfarandets förlopp (förstainstansrättens dom av den 13 juli 2006 i mål T-413/03, Shandong Reipu Biochemicals mot rådet, REG 2006, s. II-2243, punkt 65).

106 Kommissionen gjorde följaktligen en riktig bedömning när den i syfte att kontrollera att stödet av klagomålet uppnådde de tröskelvärden som föreskrivs i artikel 5.4 i grundförordningen, inte tog hänsyn till en tillverkare som inte var beredd att inge bevisning till stöd för ett klagomål som var ingivet av eller för dess räkning eller att tillåta att det kontrolleras huruvida ett sådant klagomål är välgrundat. Om en gemenskapstillverkare således anger att den inte godtar en kontroll av de uppgifter som den lämnar till stöd för ett klagomål som är ingivet av tillverkaren eller för dess räkning, ska den för det första anses vara en tillverkare som inte samarbetar i den mening som avses i artikel 18.1 i grundförordningen, och för det andra uteslutas från gruppen av tillverkare som uttrycker stöd för klagomålet, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 5.4 i grundförordningen.

107 Detta tillvägagångssätt är förenligt med artikel 6.8 i grundförordningen som föreskriver att riktigheten i de uppgifter som lämnas av berörda parter och som läggs till grund för de avgöranden som träffas i möjligaste mån ska kontrolleras, förutom då det är fråga om bristande samarbete.

108 Såsom rådet anger i skäl 156 i den angripna förordningen utesluts på detta sätt de klagande gemenskapstillverkare som inte samarbetat i undersökningen från definitionen av gemenskapsindustrin. För det fall att ett stickprovsförfarande tillämpas skickar kommissionen således, i de flesta fall, såsom rådet har angett i sitt svaromål, ett frågeformulär till varje känd tillverkare och begär uppgifter om dess produktion och försäljning samt frågar om den är beredd att fylla i skadeformuläret och tillåta att en kontroll görs på plats för det fall att den kommer att ingå i urvalet. Det är endast de tillverkare som svarar jakande på dessa två frågor som kan anses samarbeta i undersökningen, och som följaktligen kan komma att ingå i urvalet. En tillverkare som anger att den inte är beredd att delta i stickprovsförfarandet kan däremot inte anses samarbeta i undersökningen, eftersom den per definition varken är beredd att fylla i skadeformuläret eller att tillåta att dess svar kontrolleras. Dessa åtgärder rör nämligen endast de företag som ingår i urvalet.

109 Rådet har gjort gällande att med hänsyn tagen till det ovanligt stora antalet gemenskapstillverkare tillämpade kommissionen i förevarande fall ett annat förfarande, som även det är godtagbart. I stället för att skicka stickprovsformulär till varje gemenskapstillverkare använde sig kommissionen för det första av uppgifterna om gemenskapstillverkningen i klagomålet, och samlade för det andra in den bevisning avseende stödet av klagomålet från var och en av de 814 tillverkare som CEC representerar.

110 Vid förhandlingen uppgav för övrigt rådet och kommissionen att den handling som bifogades till svaromålet med rubriken ”Uppgifter om antidumpningsklagomålet avseende import av … från …” i själva verket inte var den handling som hade skickats till gemenskapstillverkarna. Rådet och kommissionen uppgav vidare att rådet hade tillhandahållit denna handling av misstag. Kommissionen hade författat en annan handling som skulle ha skickats till gemenskapstillverkarna i syfte att kontrollera deras stöd av klagomålet. Till skillnad från den handling som fogades till svaromålet med samma rubrik (”Sannolikt inledande av en antidumpningsundersökning avseende import av skodon med överdelar av läder med ursprung i folkrepubliken Kina och Vietnam”) hänvisar denna handling specifikt till den aktuella undersökningen, varför det står klart att det verkligen var denna handling som kommissionen skickade

till gemenskapstillverkarna. Genom denna handling bad kommissionen varje gemenskapstillverkare som handlingen skickades till att bland annat uppge om de stödde klagomålet, om de motsatte sig det eller om de inte tog ställning, samt om de tillverkade och sålde den berörda produkten på gemenskapsmarknaden och i vilken omfattning, om de hade koppling till kinesiska eller vietnamesiska tillverkare eller exportörer av den berörda produkten och om de hade importerat den berörda produkten från de aktuella tredjeländerna och sålt den.

111 I inledningen till denna handling anges att alla sifferuppgifter är konfidentiella och kan bli föremål för kommissionens kontroll. Mot denna bakgrund var varje gemenskapstillverkare som handlingen skickades till medveten om att all information som överlämnades till kommissionen, däribland den information som eventuellt tillhandahållits inom ramen för skadeformuläret, även kunde kontrolleras av kommissionen. I samma handling uppgavs dessutom att denna information hade begärts med artikel 5.4 i grundförordningen som rättslig grund. Artiklarna 4 och 5 i grundförordningen fanns med som bilagor enligt förteckningen över bilagor på sista sidan i den aktuella handlingen. Till följd av hänvisningen till artikel 5 i grundförordningen och den omständigheten att den omfattas av bilagorna till den aktuella handlingen, underrättades gemenskapstillverkarna om att klagomålet skulle innehålla en rad bevis för dumpning, skada och orsakssamband mellan de två, och i synnerhet prisuppgifter.

112 Tribunalen finner mot denna bakgrund att gemenskapstillverkarnas intygande om att de stöder klagomålet räcker för att visa att klagomålet stöds i den mening som avses i artikel 5.4 i grundförordningen.

113 Invändningen avseende åsidosättandet av artiklarna 6.1 och 17 i grundförordningen, vilket följer av att kommissionen beaktade bevisning avseende gemenskapstillverkningen,

de klagandes talerätt och skadan som hade lagts fram innan det att undersökningen inleddes, kan inte godtas.

114 I artikel 5.2 i grundförordningen föreskrivs nämligen att klagomålet, som per definition inges innan det att undersökningen inleds, ska innehålla en rad bevis för dumpning, skada och orsakssamband mellan de två. I artikel 5.3 i grundförordningen föreskrivs dessutom att kommissionen i möjligaste mån ska pröva riktigheten och tillförlitligheten hos den bevisning som framläggs i klagomålet för att fastställa om den är tillräcklig för att motivera att en undersökning inleds. Såsom rådet har gjort gällande finns det emellertid inget som hindrar kommissionen från att inom ramen för undersökningen beakta bevisning som samlats in innan densamma inletts.

115 Kommissionen ska vidare kontrollera huruvida de klagande har talerätt innan undersökningen inleds.

116 Vad beträffar invändningen avseende åsidosättandet av artikel 6.9 i grundförordningen, eftersom den angripna förordningen antogs efter utgången av den femtonmånadersfrist som föreskrivs i denna bestämmelse, gäller slutligen att den femtonmånadersfrist som föreskrivs för införande av slutgiltiga tullar enligt denna bestämmelse börjar då undersökningen inleds.

117 Även om den femtonmånadersfrist som föreskrivs i grundförordningen avseende införande av slutgiltiga tullar ska beräknas från och med den tidpunkt då kommissionen inleder undersökningen, sker detta inledande, såsom framgår av punkterna 114–116 ovan, först efter det att kommissionen har kontrollerat att villkoren härför är uppfyllda, såväl med avseende på klagomålets innehåll som i fråga om den eller de klagandes talerätt.

118 Sökandenas invändningar i detta hänseende kan således inte godtas, eftersom den angripna förordningen antogs inom den femtonmånadersfrist som föreskrivs i grundförordningen.

119 Vad beträffar invändningen om åsidosättandet av sökandenas rätt till försvar gäller följande. I en skrivelse daterad den 6 juli 2005, som återfinns i akten, angav kommissionen att gemenskapstillverkningen hade uppskattats till ungefär 425 miljoner par skor år 2004, och till ungefär 92 miljoner par skor under det första kvartalet av år 2005. Det framgår för övrigt av denna skrivelse att de företag som hade ingett klagomålet hade tillverkat ungefär 190 miljoner par skor år 2004, och ungefär 44 miljoner par skor under det första kvartalet av år 2005, vilket innebar att dessa företag svarade för mer än 44 procent av gemenskapsindustrin år 2004, och för mer än 47 procent av denna industri under det första kvartalet av år 2005. Dessutom var det 36 andra tillverkare som stödde klagomålet, vilket ökar representativiteten ytterligare till en nivå på mer än 45 procent för år 2004 och mer än 48 procent under det första kvartalet av år 2005. Dessa siffror härrör från klagomålet, gemenskapstillverkare och från sammanslutningar av dessa. Av den aktuella skrivelsen framgår slutligen att det inte framställdes några invändningar mot klagomålet, och till den bifogas sifferuppgifter avseende den totala produktionen i sex medlemsstater (ej utpekade) för år 2004 och det första kvartalet av år 2005.

120 Mot denna bakgrund har kommissionen, i motsats till vad sökandena har gjort gällande, framfört skälen till sin bedömning avseende huruvida de företag som ingett klagomålet har talerätt. Institutionerna iakttog följaktligen sökandenas rätt till försvar.

121 Institutionerna uppfyllde på samma sätt sin skyldighet att motivera sina handlingar.

122 Det följer härav att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

Den fjärde grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artiklarna 1.4, 2 och 3 i grundförordningen

Parternas argument

123 Sökandena har för det första kritiserat institutionerna för att ha gjort en alltför vid definition av den berörda produkten, genom att inkludera produkter som huvudsakligen skiljer sig åt med avseende på deras egenskaper, deras utseende, konsumenternas uppfattning av dem, deras stil, användningsområde och distributionskanaler.

124 Sökandena har vidare påpekat att institutionerna gjorde en alltför vid definition av den berörda produkten även genom att inkludera skor med patenterad teknologi i undersökningen (se punkt 34 ovan), vilket medförde att de drog felaktiga slutsatser. Skornas fysiska och tekniska egenskaper skiljer sig nämligen från andra skors egenskaper, eftersom de innefattar ett ”patenterat stötupptagande system”, en mellansula som är ”stötdämpande” och en ”patenterad superböjlig utformning”. Dessa skor är för övrigt annorlunda med avseende på tillverkningsprocessen, eftersom tillverkningen sker genom separata produktionskedjor och speciella maskiner. Vad gäller skornas slutanvändning anser dessutom sökandena att de är avsedda för en ”nischad marknad”, ingår i sektorn hälsoskor och har kvinnor med hälsoproblem som målgrupp. Dessa skor säljs således i specialaffärer. Sökandena har slutligen erinrat om att denna typ av skor inte tillverkas i gemenskapen.

125 Institutionernas ”felaktiga klassificering” ledde till att det gjordes jämförelser mellan skor tillverkade av läder av helt olika kvalitet. Dessa jämförelser saknar betydelse.

126 Det gavs i detta sammanhang exempel och lämnades information i tre handlingar som Footwear Association of Importers and Retail chains (Intresseorganisation för importörer och detaljistkedjor som säljer skor) inkom med under det administrativa förfarandet.

127 Institutionerna åsidosatte följaktligen artikel 1.4 i grundförordningen, enligt vilken begreppet ”likadan produkt” innebär en produkt som i alla hänseenden är lik den berörda produkten. Ett sådant åsidosättande medför att det uppkommer tvivel kring giltigheten av samtliga slutsatser i undersökningen.

128 Rådet har, med stöd av kommissionen och CEC, bestridit sökandenas argument.

Tribunalens bedömning

129 Sökandena har framfört två invändningar inom ramen för denna grund. Den första invändningen avser definitionen av den berörda produkten, såsom den definierats i skälen 38 och 39 i förordningen om preliminär tull (se punkt 18 ovan) och bekräftas av skäl 39 i den angripna förordningen. Den andra invändningen avser den omständigheten att skor med patenterad teknologi omfattas av undersökningen.

130 Sökandena har vad gäller den första invändningen framfört allmän kritik mot att den berörda produkten, såsom den definieras i förordningen om preliminär tull och i den angripna förordningen, omfattar produkter som skiljer sig väsentligt åt med avseende på deras egenskaper, utseende, konsumenternas uppfattning av dem, stil, användningsområde och distributionskanaler. Sökandena har som exempel hänvisat till skor

för stadsbruk å ena sidan och vandringsskor å andra sidan, vilka skiljer sig väsentligt åt med avseende på deras egenskaper och användningsområde, och följaktligen med avseende på konsumenternas uppfattning av dem.

131 Definitionen av den berörda produkten inom ramen för en antidumpningsundersökning syftar till att vara till hjälp vid utarbetandet av en förteckning över produkter som det i förekommande fall kommer att införas antidumpningstullar på. Institutionerna kan i detta avseende beakta faktorer som till exempel produkternas fysiska, tekniska och kemiska egenskaper, deras användningsområde, deras utbytbarhet, konsumenternas uppfattning av dem, distributionskanaler, tillverkningsprocess, tillverkningskostnader och kvalitet.

132 Kritik som syftar till att en bestämd produkt ska uteslutas från definitionen av den berörda produkten ska således grunda sig på argument som avser att visa antingen att institutionerna gjorde en felaktig bedömning avseende vilka faktorer som är relevanta, eller att tillämpningen av andra faktorer som är mer relevanta skulle ha lett till att denna produkt uteslöts från definitionen av den berörda produkten.

133 Institutionerna grundade sig i förevarande fall på produkternas grundläggande egenskaper, deras huvudsakliga användningsområde och den uppfattning som konsumenterna har av dem. Sökandena har begränsat sig till att på ett allmänt sätt framföra kritik mot att den berörda produkten omfattar olika typer av skor, och har angett skor för stadsbruk och vandringsskor som exempel. Dessa påståenden kan emellertid, såsom har angetts i punkten ovan, endast ha någon verkan om de avser en eller flera typer av specifika produkter som borde uteslutas från definitionen av den berörda produkten. Det följer härav att sökandenas argument endast avser, på sin höjd, att vandringsskor ska uteslutas från definitionen av den berörda produkten. Det som är avgörande i detta fall är emellertid att skor med överdelar av läder, som är föremål för detta förfarande, har samma grundläggande fysiska egenskaper, samma användningsområde och att de konkurrerar med skor i andra kategorier, och särskilt med skor i

närbesläktade kategorier. Institutionerna gjorde följaktligen inte en felaktig bedömning när de lät vandringsskor ingå i definitionen av den berörda produkten.

134 Vad beträffar de argument som Footwear Association of Importers and Retail chains framförde i sina yttranden under det administrativa förfarandet, vilka gav ”upplysningar om sammanhanget” som denna grund hänför sig till (se punkt 126 ovan), gäller följande. Argumenten avser, bortsett från den allmänna kritiken mot definitionen av den berörda produkten, de kriterier som tillämpades för att klassificera olika typer av skor, som omfattas av definitionen av den berörda produkten, enligt kontrollnummer för produkten. Dessa argument avser följaktligen inte huruvida vissa typer av skor med överdelar av läder ska omfattas av den berörda produkten, utan huruvida kriterierna som tillämpas för att kategorisera de produkter som omfattas av den berörda produkten borde ha tillämpats. Dessa argument är således utan verkan vid den bedömning som görs inom ramen för denna grund. Av samma skäl kan inte heller de argument som framfördes i repliken, vilka syftar till att bestrida institutionernas bedömning av kategoriseringen av de typer av skor som omfattas av den berörda produkten (se punkt 125 ovan), godtas då de saknar verkan.

135 Argumenten avseende att tillverkningen av skor med patenterad teknologi sker genom separata produktionskedjor, att denna typ av skor inte tillverkas i gemenskapen och att det inte finns något patent för dem, är inte avgörande. Tillverkningsprocessen påverkar nämligen inte i sig konsumenternas uppfattning, och följaktligen inte heller utbytbarheten mellan olika typer av skor, om de fysiska egenskaperna och ändamålet med produkterna är de samma. Detsamma gäller även om det inte sker någon gemenskapstillverkning av skor med patenterad teknologi, eftersom den avgörande frågan är huruvida denna typ av skor – till följd av dess fysiska egenskaper, ändamål och följaktligen konsumenternas uppfattning av dem – konkurrerar med andra skor som tillverkas i gemenskapen. Den omständigheten att en typ av skor är skyddad genom ett patent utgör i detta sammanhang inte ett indicium på huruvida den konkurrerar med produkter tillverkade i gemenskapen.

136 Vad beträffar den andra invändningen som avser att skor med patenterad teknologi omfattas av definitionen för den berörda produkten, gäller följande. Argumenten som avser att skorna är avsedda för personer med ortopediska problem och att de endast säljs i specialaffärer, kan påverka riktigheten i institutionernas bedömning att denna typ av skor ska omfattas av definitionen av den berörda produkten. Om det visas att användningen av denna typ av skor är en del av en medicinsk behandling för personer med ortopediska problem, och att produkterna endast säljs i specialaffärer, har de nämligen inte samma fysiska egenskaper eller samma ändamål som skor som inte har sådana egenskaper. Konsumenterna uppfattar således inte produkterna på samma sätt.

137 Sökandena har emellertid inte lagt fram någon bevisning som kan styrka deras beskrivning av egenskaperna och användningsområdet för denna typ av skor. Vare sig Brosmanns skrivelse av den 8 maj 2006 (se punkt 28 ovan) eller de yttranden som inkom genom fax av den 29 november 2005 som skickades av Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen, som innehar de aktuella patenten, innehåller nämligen bevisning till styrkande av de påståenden som gjorts. Det bör även tilläggas att det, såsom framgår av punkt 3.2.1.3 i skrivelsen av den 8 maj 2006 och av punkt 3.4 i faxet av den 29 november 2005, verkar som att sökandena syftar på andra affärer än lågprisvaruhus och stormarknader, eftersom de hänvisar till specialaffärer. Detta utesluter emellertid inte att det i affärer som är specialiserade, i den meningen att det endast säljs skor i dessa, även säljs skor med patenterad teknologi. Denna bedömning talar för rådets påstående att det, oaktat de egenskaper som de aktuella skorna har, är sannolikt att konsumenternas val beror på personliga preferenser snarare än omständigheter avseende medicinska överväganden.

138 Det följer härav att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

Den femte grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 17 i grundförordningen och av artikel 253 EG

Parternas argument

139 Sökandena har bestridit representativiteten för urvalet av kinesiska exporterande tillverkare, och har anfört två argument i detta hänseende. För det första utgörs urvalet huvudsakligen av företag som främst tillverkar avancerade sportskor, trots att sådana skor uteslutits från definitionen av den berörda produkten (se punkterna 18 och 34 ovan). För det andra har sökandena framhållit flera ”brister” med avseende på de kriterier som tillämpades när det aktuella urvalet gjordes. Som exempel på detta har de angett att nivån för tillverkning, export och försäljning var mycket högre för flera av de företag som hade samarbetat och som inte ingick i urvalet, än nivån för de företag som ingick däri.

140 Det är visserligen riktigt att rådet, i skäl 43 i den angripna förordningen, uppgav att den omständigheten att avancerade sportskor uteslöts inte påverkade urvalets representativitet i nämnvärd utsträckning. Institutionerna motiverade emellertid inte denna bedömning, trots att produkterna svarar för en stor del av den inledningsvis berörda importen. Detta är än mer relevant med hänsyn till att det i skälen 180 och 181 i den angripna förordningen anges att den omständigheten att avancerade sportskor hade uteslutits från definitionen inte hade någon betydande inverkan på antidumpningsmarginalen. I allmänhet borde ett urval som endast består av tillverkare av en produkt som uteslutits från undersökningen per definition inte anses vara representativt.

141 Den omständigheten att regeringarna i exportländerna var inblandade i att välja ut en del av de företag som ingick i urvalet, såsom anges i nästsista meningen i skäl 61 i den angripna förordningen, är enligt sökandena inte direkt relevant vid bedömningen av huruvida urvalet är representativt, vilket gäller i än högre grad med tanke på att

den berörda produkten ändrades efter det att det rådgjorts med dessa regeringar. Av de förklaringar som lämnats i svaromålet framgår att urvalet gjordes på grundval av kriterier som tog hänsyn till om företagens ägare var kinesiska medborgare och om de tillhörde China Chamber of Commerce for Import and Export of Light Industrial Products and Arts-Crafts (den kinesiska handelskammaren för import och export av lätta industriprodukter och hantverksprodukter, nedan kallad CCCLA). Urvalet gjordes följaktligen inte på ett sätt som kan säkerställa att det är representativt.

142 Det ingår dessutom endast ett företag i urvalet som har beviljats marknadsekonomisk status, och inget av företagen i urvalet har beviljats individuell behandling, vilket utgör ytterligare ett indicium på att urvalet inte är representativt.

143 I skäl 44 i den angripna förordningen anger rådet att de exportörer som ingick i urvalet svarade för 12 procent av den kinesiska exporten efter det att avancerade sportskor hade uteslutits från definitionen av den berörda produkten, vilket innebär att urvalet inte är representativt. Med hänsyn till att Brosmann själv svarar för 10 procent av importen till gemenskapen är påståendet att urvalet inkluderade största möjliga representativa exportvolym felaktigt. Rådet har inte heller lagt fram någon bevisning till styrkande av sitt påstående om att tillverkarna i urvalet svarade för 14 procent av den totala exporten från Kina, däribland exporten från de tillverkare som inte samarbetade.

144 Detta visar på en bristande motivering av den angripna förordningen, och en uppenbart oriktig bedömning och därmed ett åsidosättande av artikel 17 i grundförordningen.

145 Rådet har, med stöd av kommissionen och CEC, bestridit sökandenas argument.

Tribunalens bedömning

146 Enligt artikel 17.1 i grundförordningen innebär tillämpningen av ett stickprovsförfarande att undersökningen begränsas till ett rimligt antal parter, produkter eller transaktioner genom statistiskt representativa stickprov eller till den största representativa produktions-, försäljnings- eller exportvolym som rimligen kan undersökas inom den tid som står till förfogande.

147 Genom denna bestämmelse ges kommissionen befogenhet att bland de företag som uppgett sig vara villiga att delta i stickprovsförfarandet och som lämnat de uppgifter som är nödvändiga i detta hänseende, välja vilka som ska ingå i urvalet. Med hänsyn till att kommissionen således tillerkänns ett utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 17.1 i grundförordningen, ska gemenskapsdomstolens prövning av det val som gjorts avse en kontroll av att reglerna för handläggning har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk.

148 Det följer i förevarande fall av skäl 60 i förordningen om preliminär tull och skälen 44 och 46 i den angripna förordningen att när institutionerna valde vilka kinesiska exporterande tillverkare som skulle ingå i urvalet, hade de för avsikt att säkerställa såväl urvalets representativitet som att, inom den största representativa exportvolym som rimligen kunde undersökas inom den tid som stod till förfogande, inkludera vissa företag med representativ försäljning på den kinesiska hemmamarknaden.

149 Tribunalen kommer nu att pröva huruvida institutionerna mot bakgrund av dessa två syften och med beaktande av de omständigheter som sökandena påvisat, gjorde en uppenbart oriktig bedömning genom detta val.

150 Sökandena har inte lagt fram bevisning som styrker påståendet att de företag som ingick i urvalet tillverkar avancerade sportskor. Mot denna bakgrund kan invändningen om att det har gjorts en uppenbart oriktig bedömning inte godtas.

151 Invändningen avseende bristande motivering kan inte heller godtas, eftersom institutionerna har redogjort för vilken inverkan det skulle ha att utesluta avancerade sportskor från definitionen av den berörda produkten.

152 Vad beträffar den procentuella andel av exporten som ingick i urvalet gäller följande. Sökandena och rådet är eniga om att försäljningen för de tretton företag som inledningsvis valdes ut för att delta i stickprovsförfarandet motsvarade 25 procent av exporten och 42 procent av försäljningen på hemmamarknaden av den berörda produkten för samtliga kinesiska tillverkare som hade samarbetat. Parterna är även eniga om att efter det att en av de kinesiska tillverkarnas uppgifter hade uteslutits på grund av att den inte hade svarat på kommissionens frågeformulär, och efter det att fem andra företag inte hade samarbetat, sjönk urvalets representativitet till 16,5 procent av exporten för samtliga kinesiska tillverkare som hade samarbetat, en procentsats som uppgick till 12,5 procent efter det att avancerade sportskor uteslöts från definitionen av den berörda produkten.

153 I skäl 44 i den angripna förordningen anger rådet, vad beträffar invändningen avseende bristande motivering, på vilket sätt denna procentsats var tillräcklig för att säkerställa urvalets representativitet. Rådet motiverade således sin bedömning avseende urvalets representativitet.

154 Vad beträffar invändningen avseende att det har gjorts en uppenbart oriktig bedömning gäller följande. Vid den tidpunkt då urvalet gjordes var det inte möjligt att förutse antalet företag som inte skulle komma att samarbeta, och än mindre eftersom dessa företag hade uppgett motsatsen i de handlingar som ditintills hade lämnats in till kommissionen. Detsamma gäller med avseende på de företag som beviljades marknadsekonomisk status eller individuell behandling, eftersom granskningen av ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling sker efter det att urvalet görs.

155 Även om det antogs att det var möjligt att låta andra företag ingå i urvalet efter det att det konstaterats att ett visst antal deltagare inte hade för avsikt att samarbeta, räcker emellertid den omständigheten att företagen i urvalet svarade för 12,5 procent av de kinesiska tillverkarnas export till gemenskapen för att fastställa att urvalet var representativt.

156 Mot denna bakgrund var kommissionen inte skyldig att låta andra företag ingå i urvalet och gjorde följaktligen inte en uppenbart oriktig bedömning när den underlät att göra så. Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

Den sjätte grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen samt av artikel 253 EG

Parternas argument

157 Sökandena har kritiserat gemenskapsinstitutionerna för att ha grundat sin bedömning avseende den skada som vållats gemenskapsindustrin på uppgifter som ”inte är representativa och föga tillförlitliga”. Sökandena har närmare bestämt påpekat att urvalet av gemenskapstillverkare endast består av tio företag, att det endast utgörs av 0,1 procent av tillverkarna och 4,2 procent av gemenskapstillverkningen. De tillverkare som hade valts ut inkom inte heller med information med hjälp av vilken det var möjligt att bedöma urvalets representativitet, och uppmanades inte heller till det. Detta tillvägagångssätt, som är godtyckligt till sin natur, utgör ett åsidosättande av artikel 17 i grundförordningen. Den omständigheten att det hade samlats in makroekonomisk information avseende skadan innan det att förfarandet inleddes, innebär att dessa uppgifter inte kontrollerades på korrekt sätt, att berörda parter inte hade tillgång till en icke-konfidentiell version av denna information och att kommissionen behandlade gemenskapstillverkarna på ett diskriminerande sätt i förhållande till de kinesiska tillverkare som inte hade möjlighet att lämna in sina ansökningar om marknadsekonomisk status eller individuell behandling innan det att förfarandet inleddes så att kommissionen fick mer tid för att granska dem.

158 Med hänsyn till att namnen på de företag som ingick i urvalet av gemenskapstillverkare inte röjdes fick inte sökandena någon information om deras verksamhet och kunde inte göra en självständig kontroll av huruvida urvalet var representativt. Det följer härav att deras rätt till försvar åsidosattes i strid med rättspraxis på området.

159 Vad beträffar tillförlitligheten av de uppgifter som institutionerna använde sig av gäller följande. Sökandena har påpekat att de lämnade en mängd information från offentliga källor under det administrativa förfarandet. Denna information styrker att vissa av de största italienska tillverkarna, som troligtvis ingick i urvalet av gemenskapstillverkare eller klagande (vilket rådet inte har dementerat), hade lämnat uppgifter till denna institution som var felaktiga och förvrängda. De felaktiga uppgifterna avsåg sysselsättning, investeringar, omsättningen, försäljning och verksamhetsorten, eftersom vissa företag hade utlokaliserat sina produktionsenheter till tredjeland. Denna information gav kommissionen anledning att göra en noggrannare kontroll. Med hänsyn till att två italienska företag, som enligt sökandena hade lämnat upplysningar som var felaktiga och förvrängda, svarade för ungefär 10,4 procent av försäljningen och 7,5 procent av gemenskapstillverkningen, är inverkan av de omständigheter som det redogjorts för ovan avseende bedömningen av skadan så betydande att undersökningsresultaten i allra högsta grad påverkades, oavsett om företagen ingick i urvalet eller inte. I skäl 175 i förordningen om preliminär tull anges nämligen att bedömningen av de makroekonomiska indikatorerna avsåg gemenskapsindustrin som helhet, medan bedömningen av de mikroekonomiska indikatorerna gjordes för de enskilda gemenskapstillverkare som ingick i urvalet. Även om det antogs att inget av dessa företag ingick i urvalet av gemenskapstillverkare, borde kommissionen likväl ha använt sig av de uppgifter som dessa lämnade för att dra slutsatser avseende de makroekonomiska följderna avseende gemenskapsindustrins skada.

160 Institutionerna beaktade emellertid inte denna information vid beräkningen av den skada som vållats gemenskapsindustrin, vilket innebär att de gjorde en uppenbart oriktig bedömning och därmed åsidosatte artikel 3.2 i grundförordningen (se punkt 3 ovan). Den omständigheten att det inte gavs några förklaringar i detta hänseende i den angripna förordningen, utgör i vilket fall ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten med avseende på en avgörande del av undersökningen.

161 Rådet har, med stöd av kommissionen och CEC, tillbakavisat sökandenas argument.

Tribunalens bedömning

162 Denna grund består av två delgrunder. Inom ramen för den första delgrunden har sökandena kritiserat institutionerna för att inte ha undersökt huruvida de företag som ingick i urvalet av gemenskapstillverkare var representativa för gemenskapsindustrin. Sökandena gör även gällande att de inte haft tillgång till någon bevisning med hjälp av vilken de hade kunnat kontrollera huruvida dessa företag var representativa. Sökandena har inom ramen för den andra delgrunden hävdat att institutionerna grundade sig på uppgifter som inte var tillförlitliga när de bedömde den skada som vållats gemenskapsindustrin med avseende på de mikro- och makroekonomiska faktorerna.

163 Vad beträffar den första delgrunden gäller följande. Enligt skäl 65 i förordningen om preliminär tull gjorde kommissionen ett urval av tio gemenskapstillverkare baserat på företagens storlek sett till tillverkningsvolym och belägenhet (se punkt 24 ovan). I samma skäl anges att kriterierna inte endast avser att spegla de olika tillverkande företagens storlek och betydelse, utan att de även avspeglar gemenskapsindustrins geografiska utbredning. I skäl 8 i förordningen om preliminär tull anges att tillverkarna i urvalet var belägna i fem olika medlemsstater.

164 Klagomålsformuläret och de stickprovsformulär som skickades till de 814 tillverkare som hade ingett klagomålet (se punkt 108 ovan) innehöll uppgifter om gemenskapsindustrins tillverkning och försäljning på hemmamarknaden, samt om produktionen för varje tillverkare som hade ingett klagomål under åren 2003 och 2004. Kommissionen kunde mot denna bakgrund uppskatta storleken och produktionskapaciteten för varje företag som ingett klagomålet, och givetvis var de var belägna. Kommissionen hade tillgång till de uppgifter som var nödvändiga för att kunna göra urvalet av gemenskapstillverkare på grundval av dessa kriterier, som enligt kommissionen var

de mest relevanta. Eftersom sökandena inte har bestridit kriteriernas relevans, kan deras argument avseende hur urvalet gjordes inte godtas.

165 Vad beträffar argumentet avseende åsidosättandet av rätten till försvar gäller följande. Sökandena har inte bestridit rådets påstående att de hade tillgång till uppgifter om tillverkningen för varje företag i urvalet, samt till den icke-konfidentiella versionen av de svar som företagen hade lämnat på skadeformuläret. Namnen på företagen i urvalet saknar relevans vid bedömningen av huruvida det är representativt. Denna bedömning kan emellertid endast godtas om de uppgifter som de berörda företagen inkommit med är sanna. Sökandena borde mot denna bakgrund ha begärt att få tillgång till de uppgifter med stöd av vilka kommissionen kom fram till att bevisningen, som hade lämnats in av de företag i gemenskapen som ingick i urvalet, var korrekt. De hade kunnat få tillgång till dessa uppgifter utan att företagens namn röjdes. Sökandena begärde emellertid inte att få tillgång till denna bevisning. Sökandenas argument avseende åsidosättandet av deras rätt till försvar kan därmed inte godtas.

166 Vad beträffar denna grunds andra del gäller följande. Den invändning om rättegångshinder som rådet framställde till följd av att sökandena endast hänvisade till deras bilagor, kan inte godtas. Sökandena hänvisade nämligen inte endast till bilagorna A 33 och A 34 till ansökan, utan gjorde en sammanfattning av de viktigaste punkterna i dessa och framställde specifika invändningar mot institutionernas bedömning. Enligt rättegångsreglerna är det emellertid inte förbjudet att till stöd för invändningarna inkomma med mer detaljerade handlingar som ingetts till kommissionen under det administrativa förfarandet.

167 Vad beträffar bedömningen i sak av sökandenas argument gäller följande. Det ska först påpekas att den information som sökandena lämnade till kommissionen i minnesanteckningarna av den 17 juli och den 2 augusti 2006, huvudsakligen avsåg information från media avseende de felaktigheter som skotillverkare i gemenskapen gjort sig skyldiga till, såsom bedrägeri som begåtts på nationell nivå i syfte att erhålla bidrag eller brott mot arbetsrättslig lagstiftning.

168 Den omständigheten att ett företag har gjort sig skyldigt till bedrägeri på nationell nivå innebär inte nödvändigtvis att det inte samarbetar i en av kommissionens antidumpningsundersökningar, eller att företaget lämnar felaktig information inom ramen för denna. Även om det antogs att de företag som sökandena nämnt har gjort sig skyldiga till bedrägeri på nationell nivå, kan inte detta i sig medföra att de uppgifter som de lämnat in inom ramen för en antidumpningsundersökning inte anses vara tillförlitliga, om uppgifterna inte har något samband med bedrägeriet. Den information avseende nedsättande behandling av arbetare och rekrytering av barn som sökandena lämnade in under det administrativa förfarandet har inte något samband med de uppgifter som de berörda företagen eventuellt har lämnat inom ramen för den aktuella undersökningen.

169 Sökandena har även gjort gällande att den italienska tillverkaren La Nuova Adelchi lämnade felaktiga uppgifter om sin omsättning och försäljning. Sökandena hänvisade i detta hänseende, i minnesanteckningarna av den 17 juli och den 2 augusti 2006, till att den enda styrelseledamoten i företaget La Nuova Adelchi dömdes i första instans av de italienska myndigheterna för att ha gjort sig skyldig till bokföringsbrott. I minnesanteckningarna av den 17 juli och den 2 augusti 2006 anger sökandena att de grundar detta påstående på domstolens dom av den 3 maj 2005 i de förenade målen C-387/02, C-391/02 och C-403/02, Berlusconi m.fl. (REG 2005, s. I-3565). Det följer emellertid av punkt 29 i denna dom att omständigheterna i målet avser åren 1992 och 1993, och således en period flera år före undersökningsperioden. Den omständigheten att det förekom oegentligheter i bokföringen under åren 1992 och 1993 föranleder inte att tillförlitligheten hos de uppgifter som lämnats inom ramen för förevarande undersökning bör ifrågasättas.

170 Vad beträffar de andra händelser som sökandena har kritiserat vissa skotillverkare i gemenskapen för, gäller följande. I skälen 175–185 i förordningen om preliminär tull anges att kommissionen undersökte huruvida gemenskapsindustrin vållats skada på makroekonomisk nivå på grundval av uppgifter om produktion, försäljning, marknadsandelar, sysselsättning, tillväxt, dumpningsmarginaler och återhämtning från verkningarna av tidigare dumpning. Dessa uppgifter avsåg hela gemenskapsindustrin (se punkt 24 ovan). Kommissionen kom till följd av denna undersökning fram till att produktionen, marknadsandelarna och sysselsättningen, och därmed tillväxten, hade

minskat under perioden från år 2001 till slutet av undersökningsperioden. I skälen 186–196 i förordningen om preliminär tull kom kommissionen fram till, vad gäller de mikroekonomiska indikatorerna med avseende på tillverkarna i urvalet, att det hade skett en betydande nedgång av produktions- och försäljningsvolymerna, försäljningspriserna, kassaflödet, lönsamheten, räntabiliteten, förmågan att skaffa kapital till investeringar, och sysselsättningen från år 2001 till slutet av undersökningsperioden.

171 I skälen 186–198 i den angripna förordningen bekräftade rådet kommissionens slutgiltiga slutsatser avseende de makroekonomiska skadeindikatorena, det vill säga att det skett en minskning av produktionen, försäljningen, marknadsandelarna, sysselsättningen, produktiviteten, tillväxten och återhämtningen från verkningarna av tidigare dumpning. I skälen 199–206 i den angripna förordningen bekräftade även rådet kommissionens bedömning av de mikroekonomiska indikatorerna, det vill säga att det skett en nedgång av försäljningspriserna, kassaflödet, lönsamheten, räntabiliteten och förmågan att skaffa kapital till investeringar.

172 Det är på grundval av dessa överväganden som rådet, i skäl 214 i den angripna förordningen, anger att skadan på makroekonomisk nivå i huvudsak hade tagit sig uttryck i minskad försäljning och lägre marknadsandelar, vilket påverkade produktions- och sysselsättningsnivån. Rådet konstaterar i skäl 200 i den angripna förordningen, vad avser den mikroekonomiska nivån, att de företag som ingick i urvalet hade haft minimal vinst under skadeundersökningsperioden och inte kunde sänka sina priser ytterligare utan att göra förluster.

173 Sökandenas påståenden att två italienska företag ska ha lämnat in felaktiga uppgifter kan mot denna bakgrund endast anses vara relevanta om uppgifterna föranleder att de faktorer som rådet beaktade vid fastställandet av skadan bör ifrågasättas.

174 Sökandena har för det första åberopat de fiktiva uppsägningar som genomfördes av två italienska företag i syfte att nyanställa den personal som avskedats och därmed få statligt stöd för rekrytering av arbetslösa. Sökandena menar att det aktuella antalet fiktiva uppsägningar uppgick till 3 100. Även om det antogs att dessa uppsägningar inte visar att de aktuella företagen befann sig i en svår situation, utan beror på en avsikt att få statligt stöd genom bedrägeri, angav rådet, i skäl 192 i den angripna förordningen, att företagen minskat antalet anställda med mer än 27 000 personer sedan år 2001. Rådets slutsats att det skett en betydande minskning av sysselsättningsnivån på makroekonomisk nivå gäller således även om det skulle antas att 3 100 av dessa uppsägningar var fiktiva uppsägningar. Rådets slutsats avseende skadan på mikroekonomisk nivå grundades för övrigt inte på uppgifter om sysselsättning.

175 Sökandena har för det andra åberopat utlokaliseringen av gemenskapstillverkningen till tredjeland i förening med arrangemang för att få det att framstå som om produkterna är producerade i Italien, vilket utgör bedrägeri. Även om det antogs att institutionerna vilseletts på detta sätt, genom att de tagit hänsyn till kvantiteter som tillverkats utomlands i de sifferuppgifter som avser gemenskapsindustrin, innebär detta emellertid att det de facto skedde en större minskning av gemenskapstillverkningen än vad som framgår av förordningen om preliminär tull och av den angripna förordningen. De omständigheter som sökandena har angett, om det antas att de är styrkta, påverkar således inte rådets bedömning avseende den skada som följer av gemenskapstillverkningens nivå.

176 Sökandena har för det tredje åberopat det bedrägeri som påstås ha begåtts av det ena av de två italienska företagen, vilket bestod i att statligt stöd erhölls för köp av nya maskiner som emellertid installerades i bland annat Albanien. Även om detta påstående skulle anses vara styrkt har emellertid denna omständighet endast en negativ inverkan på den verkliga investeringsnivån på den inre marknaden, vilket styrks av rådets slutsatser i detta hänseende.

177 Sökandenas påståenden påverkar således inte rådets bedömning avseende den makroekonomiska nivån.

178 Även om de två italienska företagen i fråga ingick i urvalet och de inkluderade försäljning av skor som de tillverkat i tredjeland i sin försäljning på gemenskapsmarknaden, vilket, såsom anges i skäl 199 i den angripna förordningen, påverkar beräkningen av det genomsnittliga priset per par skor på 18,2 euro, är emellertid det genomsnittliga försäljningspriset i vilket fall inte en avgörande faktor i sig ur ett mikroekonomiskt perspektiv, med hänvisning till de skäl som anges i skäl 200 i den angripna förordningen.

179 Såsom anges i skäl 200 i den angripna förordningen tillverkas nämligen skor på beställning, och nya order accepteras därför normalt inte annat än om prisnivån motsvarar åtminstone kostnadstäckningsnivå. Även om det antogs att gemenskapsindustrins genomsnittliga försäljningspris inte fastställdes med största noggrannhet och att det i själva verket skulle vara högre, är detta följaktligen inte tillräckligt för att påverka de slutsatser som visar att det skett en betydande försämring av gemenskapsindustrins situation med avseende på kassaflödet, lönsamheten, räntabiliteten, kapitalanskaffningsförmågan och investeringarna.

180 Vad beträffar invändningen avseende bristande motivering gäller följande. Motiveringen till en förordning behöver inte i detalj ange de olika faktiska eller rättsliga aspekter – som ofta är talrika och komplicerade – som rättsakten reglerar, när denna håller sig inom den systematiska ramen för det regelverk som den ingår i. Det är i detta sammanhang tillräckligt att institutionernas resonemang i förordningarna är klart och entydigt (se förstainstansrättens dom av den 15 oktober 1998 i mål T-2/95, Industrie des poudres sphériques mot rådet, REG 1998, s. II-3939, punkterna 357 och 358).

181 Institutionerna är inte heller skyldiga att ta ställning till samtliga argument som de berörda parterna anför, utan det är tillräckligt att de redogör för de sakliga eller rättsliga omständigheter som är av avgörande vikt för beslutet (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 11 januari 2007 i mål C-404/04 P, Technische Glaswerke Ilmenau mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 30).

182 Det följer av det ovan anförda att rådet i den angripna förordningen tydligt redogjorde för skälen till att det fann att gemenskapsindustrin hade vållats väsentlig skada till följd av import från Kina på såväl mikroekonomisk som makroekonomisk nivå. Av detta följer att den angripna förordningen är tillräckligt motiverad i detta hänseende.

183 Det följer härav att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den sjätte grunden.

Den sjunde grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen

Parternas argument

184 Det ska enligt sökandena undersökas huruvida det föreligger ett direkt orsakssamband mellan den dumpade importen och den skada som vållats gemenskapsindustrin under år 2004. Så är inte fallet med hänsyn till att det finns andra skadevållande faktorer såsom gemenskapsindustrins svaga exportresultat, ökningen av importen från annat tredjeland än Kina och Vietnam och den omständigheten att systemet med kvantitativa kvoter upphörde att gälla den 1 januari 2005 (se punkt 11 ovan).

185 I förevarande fall är gemenskapsindustrins mediokra ekonomiska situation en följd av en försämring av dess exportresultat, vilket bekräftar gemenskapstillverkningens bristande konkurrenskraft. Detta är skälet till att gemenskapstillverkarna inte kan göra en väsentlig prishöjning eller öka sektorns lönsamhet till en högre nivå än den under år 2004, ett år som är relevant för att fastställa den antidumpningstullsnivå som är erforderlig för att undanröja skadan. Detta förklarar också varför gemenskapstillverkarnas försäljning på gemenskapsmarknaden minskat, och varför det skett en utlokalisering av tillverkningen till tredjeland. Det framgår dessutom av tidigare genomförda

antidumpningsundersökningar att den lönsamhetsnivå som gemenskapsindustrin uppnådde under år 2004 och under undersökningsperioden, inte är mycket lägre än de nivåer som uppnåtts under de senaste femton åren.

186 Av detta följer att den skada som vållats gemenskapsindustrin huvudsakligen beror på att priserna för de berörda gemenskapsprodukterna inte är konkurrensmässiga. Även om det i viss utsträckning kan stämma att gemenskapsindustrins exportresultat inte har vållat betydande skada, tas det följaktligen inte hänsyn till att den betydande skadan inte följer av den aktuella dumpade importen.

187 Den analys som görs i den angripna förordningen, genom vilken denna slutsats ifrågasätts, grundas på uppenbart oriktiga bedömningar som gjorts i skäl 229 i densamma. För det första strider nämligen bedömningen avseende att inget av de tredjeländer som anges i skäl 227 i den angripna förordningen har ökat sina marknadsandelar i betydande utsträckning under skadeundersökningsperioden mot den omständigheten att två länder som innehade marknadsandelar som inte var försumbara fördubblade sina andelar, och att två andra länder ökade sina marknadsandelar med 50 procent respektive 30 procent. För det andra är marknadsandelarna för alla de länder som anges i skäl 227 i den angripna förordningen att jämföra med de marknadsandelar som innehas av de länder som berörs av de aktuella antidumpningsåtgärderna. Även om denna andel inte exakt motsvarar den andel som Kina innehar, är den i vart fall större än Vietnams andel. För det tredje sänkte tre tredjeländer sina priser med åtminstone 22 procent, och en fjärdedel av dem sänkte sina priser med nästan 20 procent. För det fjärde förklaras prissänkningen av produkter från Kina av att systemet med kvantitativa kvoter, som infördes för import av skor från detta land, upphörde att gälla. Detta medförde att den kvantitet skor som importerades till låga priser ökade, och följaktligen till att spridningen av produkterna ökade.

188 Av de omständigheter som anges i skäl 227 och de följande skälen i den angripna förordningen kan man snarare dra slutsatsen att import från tredjeland (andra länder än Kina och Vietnam) väsentligen har bidragit till den skada som vållats gemenskapsindustrin. Gemenskapsinstitutionerna bagatelliserade dessutom den inverkan som borttagandet av kvoterna hade på gemenskapsindustrin, bland annat med avseende på sänkningen av genomsnittspriset per enhet, importökningen och förändringen

avseende spridningen av produkterna. Sökandena har i detta hänseende påpekat att undersökningsperioden endast omfattar en period om tre månader då kvoterna inte gällde (från den 1 januari till den 31 mars 2005). Denna period är emellertid för kort för att det ska kunna dras några slutsatser av en så betydande förändring, eftersom det tar lång tid innan marknaden stabiliseras. Institutionerna gjorde således fel när de kom fram till att den omständigheten att systemet med kvantitativa kvoter upphörde att gälla inte medförde någon stor snedvridning, utan att detta endast förvärrade verkningarna av dumpad import.

189 Rådet har, med stöd av kommissionen, hävdat att sökandenas argument saknar grund.

Tribunalens bedömning

190 Rådet och kommissionen har en skyldighet att vid fastställandet av skada undersöka om skadan verkligen beror på den import som varit föremål för dumpning och bortse från varje skada som beror på andra faktorer, särskilt sådan skada som kan tillskrivas gemenskapstillverkarna själva (domstolens dom av den 11 juni 1992 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1992, s. I-3813, punkt 16).

191 Rådet har i förevarande fall visat att det finns ett orsakssamband genom att undersöka verkningarna av dels den dumpade importen, dels andra faktorer såsom gemenskapsindustrins exportresultat, import från annat tredjeland, förändringar i valutakurser, borttagandet av systemet med kvantitativa kvoter, bristen på modernisering hos de tillverkare som ingett klagomålet och gemenskapsindustrins utlokalisering av tillverkningen.

192 Vad beträffar sökandenas argument avseende gemenskapsindustrins svaga exportresultat gäller följande. Denna omständighet påverkar, i likhet med vad rådet angav i skäl 224 i den angripna förordningen, inte de indikatorer som har använts för att fastställa skadan, såsom försäljningsvolym, marknadsandel och prisnedgång. Dessa indikatorer fastställdes nämligen med avseende på försäljning i gemenskapen. Enligt skälen 187 och 189 i den angripna förordningen medförde dessutom minskningen av gemenskapsindustrins marknadsandelar på hemmamarknaden att det skedde en motsvarande minskning av produktionen. Det följer härav att rådet med rätta konstaterade, i skäl 224 i den angripna förordningen, att huvuddelen av gemenskapstillverkningen var avsedd för gemenskapsmarknaden och att exportresultaten följaktligen inte kan ha vållat gemenskapsindustrin betydande skada.

193 Vad beträffar argumenten avseende import från tredjeland gäller följande. Alla de länder som det hänvisas till i skäl 227 i den angripna förordningen delade på en marknadsandel om 33,8 procent under undersökningsperioden, jämfört med 24,4 procent år 2001. Två länder, nämligen Macao och Brasilien, fördubblade dessutom sina marknadsandelar under skadeundersökningsperioden (från januari 2001 till april 2005) genom en ökning från 1,2 procent till 2,4 procent respektive 2,5 procent. Indien ökade däremot sin marknadsandel från 3,6 procent år 2001 till 5,7 procent under undersökningsperioden.

194 Enligt den andra förteckningen i skäl 227 i den angripna förordningen sänktes för övrigt priset på de produkter som importerades från dessa länder, med undantag för Rumänien, med som lägst 10 procent (Indien) och som högst 25 procent (Brasilien), med priser på mellan 8,7 euro (Indonesien med en marknadsandel på 2 procent) och 14,9 euro (Rumänien med en marknadsandel på 6,9 procent).

195 I skälen 162, 168 och 170 i den angripna förordningen anges dessutom att marknadsandelen för import från Kina och Vietnam ökade från 9,3 procent år 2001 till 23,2 procent under undersökningsperioden. Enligt skälen 170 och 199 i den angripna förordningen importerades dessutom skor från Kina och Vietnam under undersökningsperioden till ett genomsnittspris på 8,5 euro per par, jämfört med ett

genomsnittspris på 18,2 euro per par skor tillverkade i gemenskapen, och ett vägt genomsnittspris på 12,21 euro per par importerade från tredjeland. Beräkningen av det sistnämnda priset gjordes på grundval av de genomsnittspriser som anges i den andra förteckningen i skäl 227 i den angripna förordningen, vägt i förhållande till de marknadsandelar som det hänvisas till i första förteckningen i samma skäl.

196 Av dessa uppgifter följer att även om tredjeländerna tillsammans innehar en betydande andel av gemenskapsmarknaden, motsvarar den totala marknadsandel som Kina och Vietnam innehar ungefär 72 procent av marknadsandelarna för de länder som räknas upp i skäl 227 i den angripna förordningen. Det ska i detta sammanhang påpekas att genomsnittspriset för import av skor från de berörda länderna är 30,4 procent lägre än genomsnittspriset för de skor som importeras från annat tredjeland. Verkningarna av importen från tredjeland påverkar under dessa omständigheter inte orsakssambandet mellan den dumpade importen och den skada som vållats gemenskapsindustrin.

197 Den omständigheten att vissa tredjeländer markant ökat sina marknadsandelar under skadeundersökningsperioden föranleder inte någon annan bedömning, eftersom det i uppgifterna i punkterna 193–196 ovan på vederbörligt sätt tas hänsyn till denna utveckling.

198 Vad gäller den påverkan som upphävandet av kvoter kan ha haft (se punkt 188 ovan) gäller följande. Införandet av antidumpningstullar utgör inte en påföljd för tidigare uppträdande utan är en säkerhets- och skyddsåtgärd mot illojal konkurrens till följd av dumpning. Det är därför nödvändigt att undersökningen utförs på grundval av så aktuella uppgifter som möjligt i syfte att kunna fastställa antidumpningstullar som är ägnade att skydda gemenskapsindustrin mot dumpning (domen i det ovannämnda målet Industrie des poudres sphériques mot rådet, punkterna 91 och 92, och förstainstansrättens dom av den 14 november 2006 i mål T-138/02, Nanjing Metalink mot rådet, REG 2006, s. II-4347, punkt 60).

199 Om institutionerna konstaterar att import av en produkt, som till dess varit föremål för kvantitativa restriktioner, ökar efter det att restriktionerna upphört att gälla, kan de således ta hänsyn till denna ökning vid deras bedömning av den skada som vållats gemenskapsindustrin.

200 Det följer slutligen av skälen 162, 168–170, 187–206 och 216–240 i den angripna förordningen att institutionerna har tagit hänsyn till flera aspekter avseende skadan och orsakssambandet som inte endast var hänförliga till det sista kvartalet i undersökningsperioden, utan även till skadeundersökningsperioden.

201 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den sjunde grunden.

Den åttonde grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 9.4 i grundförordningen

Parternas argument

202 Sökandena har gjort gällande att rådets bedömning avseende den nivå som de slutgiltiga antidumpningsåtgärderna ska uppnå för att undanröja skadan (se punkt 42 ovan) är uppenbart oriktig. Denna bedömning grundar sig på uppgifter om ett parti av den berörda produkten som inte var föremål för ”allvarligt skadevållande dumpning” (i stället för att använda sig av bättre uppgifter för åren 2001–2003 under vilka det inte förekom dumpning) och innebär att det gjordes en kategorisering av den liknande produkten och att det fördes ett ”cirkelresonemang”. Fastställandet av vilka skor som inte är föremål för ”allvarligt skadevållande dumpning” innebär att det ska fastställas från och med vilken tidpunkt det är fråga om ”allvarligt skadevållande dumpning”, vilket även medför att det är nödvändigt att göra en jämförelse mellan gemenskapstillverkarnas vinstmarginal och den vinstmarginal som skulle ha uppnåtts om det inte

förekommit dumpad import. Detta tillvägagångssätt är särskilt olämpligt, eftersom antidumpningsåtgärderna är tillämpliga på all import.

203 I svaromålet förklarade dessutom rådet att vinstmarginalen på 6 procent avsåg produkter som inte var föremål för den aktuella undersökningen, vilket är en omständighet som per definition innebär att denna procentsats inte kan anses utgöra en giltig indikation vid beräkningen av den vinstmarginal som gemenskapstillverkarna skulle ha haft om det inte förekommit dumpad import. Gemenskapsindustrin hade nämligen inte en vinstmarginal som översteg 2 procent under undersökningsperioden eller strax därinnan.

204 Av detta följer att fastställandet av en vinstmarginal på 6 procent för gemenskapsindustrin i avsaknad av skadevållande dumpning, grundar sig i en uppenbart oriktig bedömning och utgör ett åsidosättande av artikel 9.4 i grundförordningen.

205 Rådet har tillbakavisat sökandenas argument och har angett att begreppet ”skor som inte är föremål för allvarligt skadevållande dumpning” inte är att hänföra till en underkategori till den berörda produkten, utan till skor som inte omfattas av definitionen av den berörda produkten. Institutionerna förde följaktligen inte ett cirkelresonemang och tog inte hänsyn till icke-tillförlitliga uppgifter i stället för uppgifter som bättre överensstämmer med den berörda produkten.

206 Rådet har i andra hand gjort gällande att även om det antogs att det fanns fog för förevarande grund, får det inte till följd att den angripna förordningen ska ogiltigförklaras, eftersom rådet fastställde en skademarginal som överstiger den marginal som borde ha fastställts med 4 procent.

Tribunalens bedömning

207 Sökandena angav i repliken att de godtog rådets förklaring avseende att begreppet ”skor som inte är föremål för allvarligt skadevållande dumpning” inte är att hänföra till en underkategori till den berörda produkten, utan till skor som inte omfattas av definitionen av den berörda produkten.

208 Sökandenas argument – att gemenskapsindustrins vinstmarginal för skor som inte är föremål för undersökningen (och som inte är föremål för skadevållande dumpning) inte kan anses vara en giltig indikation på den vinstmarginal som gemenskapstillverkarna skulle ha haft på försäljning av den berörda produkten om det inte hade förekommit dumpad import – kan inte godtas. Institutionerna är nämligen inte skyldiga att uppskatta den vinstmarginal som gemenskapsindustrin skulle ha haft om det inte hade förekommit skadevållande dumpning, endast på grundval av uppgifter om den berörda produkten. Det är tvärtom tillåtet för institutionerna att grunda sin bedömning på närbesläktade produkter, som i vid bemärkelse liknar den berörda produkten. Även om dessa produkter inte omfattas av definitionen av den berörda produkten, kan gemenskapsindustrins vinstmarginal för dessa produkter anses vara en giltig indikation på den vinstmarginal som gemenskapstillverkarna skulle ha haft för försäljning av den berörda produkten om det inte hade förekommit dumpad import. I förevarande fall gjorde rådet inte en uppenbart oriktig bedömning när det grundade sin bedömning på den vinstmarginal som gemenskapsindustrin haft för andra skor än de som är föremål för undersökningen, eftersom dessa skor är tillräckligt lika den berörda produkten.

209 Det ska slutligen erinras om att det i artikel 3.3 i grundförordningen uttryckligen föreskrivs en möjlighet att ta hänsyn till en eventuell sänkning av gemenskapsindustrins priser för att i ett sådant fall fastställa nivån för målprisunderskridandemarginalen.

210 Det följer härav att talan inte heller kan vinna bifall såvitt avser den åttonde grunden, och den ska därmed ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

211 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, ska rådets yrkande bifallas.

212 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna ska kommissionen och CEC bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) **Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd och Risen Footwear (HK) Co. Ltd ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska unionens råds rättegångskostnad.**

3) **Europeiska kommissionen och Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) ska bära sina rättegångskostnader.**

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 4 mars 2010.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser ..... II - 680

Bakgrund till tvisten och den angripna förordningen ..... II - 688

Förfarandet och parternas yrkanden ..... II - 696

Rättslig bedömning ..... II - 699

Den första och den andra grunden: Åsidosättande av artikel 2.7 b och c, artikel 9.5 samt artikel 18 i grundförordningen, åsidosättande av likabehandlingsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar samt åsidosättande av rätten till försvar ..... II - 700

Parternas argument ..... II - 700

Tribunalens bedömning ..... II - 704

Den tredje grunden: En uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 5.4 i grundförordningen då kommissionen inte bevisat att gemenskapsindustrin stöder klagomålet ..... II - 711

Parternas argument ..... II - 711

Tribunalens bedömning ..... II - 712

Den fjärde grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artiklarna 1.4, 2 och 3 i grundförordningen ..... II - 718

Parternas argument ..... II - 718

Tribunalens bedömning ..... II - 719

Den femte grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 17 i grundförordningen och av artikel 253 EG ..... II - 723

Parternas argument ..... II - 723

Tribunalens bedömning ..... II - 725

Den sjätte grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen samt av artikel 253 EG ..... II - 727

Parternas argument ..... II - 727

Tribunalens bedömning ..... II - 729

Den sjunde grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 3.2 i grundförordningen ..... II - 735

Parternas argument ..... II - 735

Tribunalens bedömning ..... II - 737

Den åttonde grunden: En uppenbart oriktig bedömning och ett åsidosättande av artikel 9.4 i grundförordningen ..... II - 740

Parternas argument ..... II - 740

Tribunalens bedömning ..... II - 742

Rättegångskostnader ..... II - 743